

„Jak se daří Crestovi, Docu?“ zeptal se Perry Rhodan.

Doktor Frank Haggard, specialista na krevní nemoci, se usmál. Před několika týdny ho sem přivezl Bully až z Austrálie, aby vyléčil z leukémie Cresta, vědeckého šéfa arkonidské expedice, se kterým se posádka Stardustu potkala na Měsíci.

„Po lékařské stránce lze tvrdit, že je vyléčen. Přinejmenším zmizelo akutní nebezpečí leukémie.“

„Takže bude žít?“

„Samozřejmě. Já pochopitelně nevím, jak dlouho Arkonidané obvykle žijí, ale jelikož hledají planetu nesmrtelnosti, dá se předpokládat, že smrtelní jsou. Jeho organismus je však mimořádně zachovalý, přestože vypadá na padesát let.“

„Je starší, mnohem starší, stejně jako Thora,“ řekl Perry.

Thora, velitelka lodi mimozemské civilizace, byla pro muže ze Stardustu největší hádankou. Už její zjev musel každého fascinovat. Její světlé, téměř bílé vlasy, veliké oči se zvláštně zlatorudým zbarvením... Byla mimořádně krásná. Perry však byl přesvědčen, že uvnitř skrývá bystrý a logický rozum, nicméně žádné srdce, natož cit. Kdyby ji k tomu nedonutily okolnosti, nikdy by nebyla ochotna navázat kontakt s tak nevyvinutou civilizací, jakou byli pozemšťané. Loď na Měsíci, která pro ni znamenala jedinou šanci pro návrat, byla zničena. Záchranný člun - ve skutečnosti mocná kulovitá loď o průměru 60 metrů, disponovala sice nadsvětelným pohonem, ale i to bylo málo, aby doletěla až na mateřskou planetu Arkonidanů.

„Ta Thora mi jde na nervy,“ řekl Bully a vstal. „Když vím, že námi pohrdá a pomáhá nám jenom proto, aby pomohla sama sobě... No, já nevím.“

„Arkonidané nás potřebují - to je fakt,“ prohlásil Perry a dodal zvýšeným hlasem: „Ale nezapomínejme, že i my potřebujeme jejich pomoc. Je to jakýsi druh symbiózy, bez které nikdy nedojdeme k cíli. Naším cílem je sjednocení lidstva. Zatím se nám podařilo prostřednictvím zdánlivého ohrožení Země spojit všechny existující mocnosti - i když jen proto, aby se nás snažily zničit.“

Haggard přistoupil k Perrymu a podíval se ven. Vedle Stardustu odpočívala kulovitá loď Arkonidanů. Na ní byl umístěn agregát, který tvořil mocnou kopuli energetického ochranného štítu nad oběma loděmi. Tyčil se do výšky pěti kilometrů. Byla to pevnost, kterou nešlo dobýt. Dokonce ani atomové bomby na ni neplatily a odrážely se od ní jako ode zdi.

Kovově se lesknoucí roboti pobíhali činorodě po prostranství. Kromě Cresta a Thory byli jedinými přeživšími členy expedice, vyslané z obrovské, člověku nepředstavitelné hvězdné říše.

Haggard pokynul ke kulovité lodi.

„Zařizují se tady, Perry. Jak si to představuji? Chtějí snad uprostřed pouště Gobi stavět kosmickou loď?“

„To nevím,“ odvětil velitel. „Ale jsme pod kopulí o poloměru deseti kilometrů. Nemyslíte, že by se tady dala zbudovat slušně velká továrna?“

„Továrna?“ podivil se Haggard a vytřeštil oči. „Chcete tím říct...“

„Naznačuji jenom určitou možnost,“ tiše opáčil Perry. „Neznám Crestovy plány, ale jsem přesvědčen, že bude potřebovat naši technickou pomoc. Uvidíme.“

Bully také vstal. Zívá si.

„Musím upřímně přiznat, že mě ten klid zbraní zneklidňuje. Dokud po nás stříleli, nepodnikali nic jiného.“

Perry náhle sražil čelo.

„...nepodnikali nic jiného? Kamaráde, ty mě přivádíš na nepříjemné myšlenky. Co když skutečně podnikají něco, o čem nic netušíme?“

Bully pobledl.

„Tak jsem to nemyslel...“

„Možná na nás budou chtít vyzkoušet další prostředky, aby nás - které chápou jako nádor na těle - odstranili. Bohužel nevíme, co se venku děje... Nemáme tam žádné přátele.“

Bully ho přerušil:

„Zapomínáš na kapitána Kleina z International Intelligence Agency! Copak nevíš, že se spolu s poručíkem Kosnovem a poručíkem Li Čaj Tungem z tajných služeb obou východních mocností postavil na naši stranu? Jsem přesvědčen, že by nás nějak varovali, kdybychom byli ohroženi...“

„Ano, kapitán Klein,“ přikývl Perry. „Málem bych na něj zapomněl. Je podřízen štábu v Grónsku pod velením Allana D. Mercanta. Ten by se určitě dozvěděl, kdyby nám hrozilo nebezpečí.“

Znovu se podíval ven - a trhlo to s ním. Přes tvář mu přelétl stín, ale nebyl to stín strachu, spíš rozpačitosti. Na okamžik jako by se zapomněl. Pak se otočil ke svým druhům a oznámil: „Chce se mnou mluvit Thora.“

Vykročil ke dveřím z velínu.

Bully se díval z okna. Venku, vedle obrovské kulovité lodi, stála drobná, štíhlá postavička. Její světlé vlasy téměř splývaly s barvou kovového pláště lodi. Velitelka ztroskotané expedice mimozemšťanů tam stála klidně a odevzdaně. Její hrdost jí nedovolovala vyjít člověku byť jedním krokem v ústřety.

Perry Rhodan nikdy nedokázal říci, co ho k této ženě přitahovalo. V životě se nesetkal s nikým inteligentnějším, odmítavějším a pyšnějším. Nikdy nepociťoval tolik averze a nevole. Tahle bytost přiletěla z jiného světa, neznala city, ale byla krásná.

Rhodana lákala především její odmítavost. Nejdřív se jí pokoušel vysvětlit, že i lidé jsou inteligentními a svéprávními bytostmi, ale pak pochopil, že ženu, jako je Thora, přesvědčí pouze chladné logické argumenty. Musel ji tedy přesvědčit, že bez lidí se nikam nedostane.

„Zastavili palbu,“ řekla věčně. „Proč?“

Perry hleděl do ledových očí. Vydržela jeho pohled, pak se jí v očích zajiskřilo, ale brzy se opět vzpamatovala.

„Rozšíření našeho energetického ochranného zvonu překazilo jejich plány,“ odpověděl klidně. „Své území jsme zpětínasobili. Připravují nové plány.“

„Nebudou jim nic platné.“

„Možná zase podceňujete lidi,“ namítal Perry. „Udělala jste to už jednou - a ztratila jste přitom na Měsíci loď. Proč opakuje stejnou chybu?“

„Já nikdy nedělám chyby, na to nezapomínejte. Za katastrofu na Měsíci jsou zodpovědní roboti.“

„Protože jednali podle vašich rozkazů,“ opáčil klidně Rhodan. Měl téměř škodolibou radost, když mohl Thoru ponižovat. „Není teď náš ochranný štít příliš velký? Nebude jeho rozměr na úkor pevnosti?“

„Tuhle starost nechte na mně. Vaše největší bomby na něm explodují bez účinku. Podceňujete kapacitu arkonidského reaktoru. S jeho pomocí lze vyvolat síly, které vychýlí vaši planetu z oběžné dráhy.“

Perry věděl, že Thora nepřehání.

„Vy byste mohla jejich armády rozprášit na atomy. Proč to neuděláte?“

Thora se ušklíbla. „Crest to nechce - pravděpodobně se domnívá, že vám musí být vděčný za své vyléčení.“

„A to by neměl?“

Lehce zavrtěla hlavou. „Kladete špatnou otázku. Tím, že vám pomáháme, pouze splácíme jistý dluh. Lékařsky jste nás v něčem předčili, ale technicky...“

Nechala větu nedokončenou. Perry hned pokračoval:

„Technicky nás můžete kdykoliv strčit do kapsy. Ale i s tou vaší technikou jste bez pomoci bezmocní. Bez nás se nikdy nevrátíte zpátky, protože je to na tak malou loď, která vám zůstala, příliš daleko: Víte stejně dobře jako Crest nebo já, že návrat vám umožní pouze dobrá spolupráce. Mimochodem - jde tedy o jistou koalici. Ne o vděčnost, ale o nutnost. Takže si nebudeme nic namlouvat, ano?“

Ani se neusmála.

„Začínáte uvažovat logicky, Rhodane. Vytváříme účelové spojení, nic víc. Až dosáhnete svého cíle, stejně jako my svého, rozdělíme se. Nebudeme si ani muset poděkovat, protože z toho budeme mít užitek oba. Tak to vidím já.“

„Crest uvažuje lidštěji - pokud smím užít tohoto výrazu. On má duši.“

„Duši? Co je to?“

Perry mávl rukou.

„Možná se vám to jednou pokusím vysvětlit, ale teď by to byla ztráta času. Proč jste se mnou chtěla mluvit?“

„Roboti stabilizovali energetický štít. Kdy nám dodáte slíbené pracovní síly, abychom se mohli věnovat stavbě nové lodi?“

„Jakmile lidstvo přestane proti nám bojovat. Teprve pak můžeme začít. Nedá se nic dělat.“

Pohlédla na něj. Na vteřinu měl dojem, že v jejích očích čte náznak sympatií, ale mohl se mýlit.

„Taky jsme kdysi bývali takoví,“ řekla. „Když jsme byli mladí a nezralí. Tohle však přestává, jakmile civilizace zmoudří a uzraje.“

„A zestárne!“ namítl Perry.

K jeho překvapení přitakala, aniž by se rozzlobila.

„Máte pravdu. Bohužel.“

S tím se otočila a vracela se ke kulovité lodi.

Za psacím stolem seděl nenápadný muž.

Jeho současný svět se skládal z perfektně zařízené kanceláře, umístěné 3 000 metrů pod povrchem ledového Grónska. Tady se nacházela centrála nejlépe organizované tajné služby světa - International Intelligence Agency. A nenápadný muž za stolem byl její šéf Allan D. Mercant.

Jedna z obrazovek se rozzářila.

„Dorazili šéfové tajných služeb, pane.“

„Východní blok a Asijská federace?“

„Ivan Martinovič Koselev z Východního bloku a Mao Cen z AF,“ potvrdoval pobočník. „Generálporučík Tai Tiang právě přistává. Za okamžik je tu.“

„Takže máme spolek zase jednou pěkně pohromadě,“ přitakal Mercant a opřel se. Počkal, až obrazovka zhasne, a pak se pousmál. Ještě před několika týdny by takováto návštěva patřila do oblasti snů. Tihle muži ještě před nedávnem proti sobě vedli neúprosný boj. Tentokrát však drželi pospolu. Měli společného nepřítele.

Mercantův úsměv náhle zhořkl.

Uvědomil si, co by se stalo, kdyby se toho nepřítele skutečně zbavili...

Rozsvítla se další obrazovka a na ní se objevila tvář krásné dívky. „Pane Mercante?“

„Postarejte se, aby ty tři muže, kteří čekají venku, zavedli do konferenční místnosti. Jedná se o kapitána Albrechta Kleina, poručíka Li Čaj Tunga a poručíka Kosnova. Chci, aby počkali v předpokojí, dokud je nedám zavolat.“

„Ano, pane,“ přikývla dívka a vypnula spojení.

Mercant chvíli zamyšleně hleděl na potemnělou obrazovku, pak zavrčel a vstal.

Tentokrát si k jednání vybral jiný prostor než před časem, když dojednávali bojovou expedici na Měsíc. Dnes musela být bezpodmínečně zachována mlčenlivost. Nově vybraná místnost byla malá a dokonale prověřená. Žádné mikrofony, detektory, žádné skryté kamery. Primitivně zařízená, ale pokud šlo o utajení, bezpečná.

Mercant dobře věděl, proč tentokrát nechce riskovat prozrazení plánu.

U stolu seděli tři muži. Přerušili hovor, který vedli v ruštině, a vstali. Mercant se usmál.

„Mám radost, že vás mohu přivítat, pánové. Máme společného nepřítele, že? A bude velká škoda, jestli se nám ho podaří zneškodnit, nemyslíte?“

Generálporučík Li Tiang, vrchní velitel asijských vojsk, si ho nedůvěřivě změřil a pak nasadil překvapený výraz. Podle všeho nevěděl, co si má o Mercantově výroku myslet.

Jinak zareagoval Ivan Koselev, šéf rozvědky Východního bloku. Vykouzlil na tváři široký úsměv, plácl se do masitého zátylku a dunivým hlasem řekl: „Váš prezident by se na vás kvůli takovým řečem zlobil, že? Ale tady jsme jen mezi sebou...“

Mao Cen se rovněž pousmál, ale neřekl nic.

Mercant podal všem třem ruku a nabídl jim místo. Jeho dobrosrdečný úsměv rázem zmizel. Podíval se na Koseleva.

„Můžete zůstat klidný, kolego Koseleve, kromě nás se nikdo nedozví, co si tu říkáme. Jsme před světem hermeticky uzavřeni. Kdybych teď utrpěl infarkt a zemřel bych, nikdo by nám nepřišel otevřít. Za dva, za tři roky by se možná začali divit, že ta naše konference trvá už poněkud dlouho.“

„Máte poněkud zvláštní smysl pro humor,“ poznamenal Mao a usmál se. „Nu - přejdeme k věci. Možná bychom si měli nejdřív vyslechnout zprávu našeho přítele Tai Tianga.“

Generál Tiang sebou trhl, protože byl právě zamyšlen, ale hned začal: „Poslechli jsme radu našich expertů a zaměřovali jsme všechny střely pod určitým úhlem do jediného bodu na energetickém štítu. Rhodan před několika dny rozšířil sféru oblasti, kterou má pod kontrolou. Dříve měl jeho energetický štít v průměru čtyři kilometry, nyní je to už deset. Rhodan tedy obsadil osmdesát čtverečních kilometrů půdy, která patří Asijské federaci. To nelze strpět.“

„Jistě,“ přitakal Mercant. „Co jste podnikli?“

„Stáhli jsme jednotky a znovu zahájili palbu. Štít však i přes intenzivní palbu neprojevoval žádné změny. Generátory arkonidské lodi jsou patrně mimořádně výkonné. Musím přiznat bezmoc. Před několika dny jsme proto palbu zastavili. Od té chvíle je kolem základny klid. Pod energetickým štítem však vládne čilý ruch. Pozorovali jsme stavbu malých domků, jejichž účel nám není znám. Je tam hodně robotů, ale jen čtyři lidé a dva Arkonidané. Základna je uzavřena a podle našich informací do ní nikdo další nevešel, ani ji neopustil.“

Mercant klidně přikývl. „Nikdo, kromě našich tří agentů Kleina, Kosnova a Lia.“

„Bohužel bez úspěchu,“ zahřímal Koselev. „Měli bychom ten experiment zopakovat.“

„Proto jsem vás svolal,“ řekl Mercant. „Ale nejdřív bych rád věděl, na čem vlastně jsme. Generále, jste tedy přesvědčen, že se pod ten štít zvenku nedostaneme?“

Tai Tiang mlčky přitakal. Mercant pohlédl na šéfa asijské rozvědky. „No, Mao, a co na to vy? Napadlo vás něco?“

„Naši agenti nic nedokázali. Nikdo se nedostal k základně tak blízko, jako poručík Li. Ale ani on neví o nic víc, než co víte vy nebo já. Je mi líto, ale jsem bezradný.“

Mercantův pohled putoval dál k Rusovi.

„Koseleve?“

„Já se mohu připojit ke generálovým slovům. Upřímně řečeno už nemyslím na nic jiného než jak na protivníka vyzrát a zároveň na to, jak z této situace vytěžit nějaký zisk. A ejhle - sám jste to řekl na začátku. Nouze nás přinutí spolupracovat, že?“

„Nono,“ ostře namítl generál Tiang a sklidil za to ostrý pohled Mao Cena, který ho ihned přinutil mlčet.

„Ano, přátelé!“ vážně zopakoval Koselev. „A proč? Protože máme z Rhodana strach. Protože nedokážeme vyzrát na jeho techniku. Protože dobře víme, že by nás mohl snadno zničit, kdyby chtěl. Skoro mě zneklidňuje, proč to vlastně neudělá.“

„Hororová představa,“ řekl vážně Mercant. „Ale na naši situaci sedí. Dál, Koseleve, jsem zvědav, jaké závěry jste ze svých poznatků vyvodil.“

„Ty nejlogičtější myšlenky, člověka napadnou vždycky až docela nakonec. Pomyslete na nás, Mercante. Kde to sedíme? Kde se cítíme nejbezpečněji? Hluboko pod zemí! Kdyby nás někdo chtěl napadnout, musel by taky pod zem. Čím jiným je Rhodanův ochranný štít? Jenom náhražkou za tisíce metrů skály, která teď chrání i nás. Jestliže chceme Rhodanovu základnu zničit, musíme na ni zaútočit zespodu.“

Chvilí bylo v místnosti ticho. Koselev se uvelebil v křesle a vyčkával.

Mercant řekl: „Ve dvou bodech jsme zajedno, Koseleve: politicky i strategicky. Právě jste uhádl mój plán. Dovolíte mi, abych přizval tři muže, kteří Rhodanovu základnu znají ze všech nejlíp?“

Na odpověď už nečekal, nýbrž stiskl tlačítko uprostřed stolu. Po několika vteřinách se otevřely dveře, kdosi do nich strčil hlavu a Mercant mu pokynul.

Pak vstoupili tři agenti.

Klein, Kosnov a Li Čaj Tung.

Mercant ukázal na volné židli.

„Nemusím vás vzájemně představovat, znáte se už dobře. Za několik minut se však seznámíte s mužem, kterého ještě neznáte. Především vy, Koseleve, se budete divit... Kapitáne Kleine, vy jste nám už vysvětlil důvody, proč vám nevyšel bakteriologický útok. Jsem proto přesvědčen, že budete ochoten jít do akce znovu. Tentokrát už nepůjde o bakterie.“

Dveře se otevřely a vstoupil muž v uniformě plukovníka. Postavil se do pozoru a zasalutoval. Pak zůstal stát a čekal. Mercant vstal.

„Pánové, tohle je plukovník Donald Cretcher z IIA. Je to odborník na hlubinné stavby a značnou měrou se podílel na zbudování této podzemní centrály.“

Koselev zvedl hlavu. Tohle ho opravdu zajímalo.

Mercant pokračoval: „Jak Koselev mezitím naznačil, musíme na Rhodana zaútočit z nitra Země. Energetický ochranný zvon působí na povrchu. Pochopitelně, že nám chybí důkazy, zda neexistuje i pod povrchem, ale já tomu, upřímně řečeno, příliš nevěřím. Pokud se nám podaří prorazit štolu, která by vedla až pod štít, mělo by se pak jedinou atomovou explozí s celou záležitostí skoncovat. Tohle je v krátkosti můj plán. Pozval jsem vás, abychom se o něm poradili.“

Klein horečnatě přemítal. I Kosnov a Li uvažovali. Tihle tři se sešli při společné akci proti Rhodanovi. Měli mezi vzbouřence zanást smrtelnou nákazu, ale jediný rozhovor s Perry Rhodanem je přesvědčil, že mu jde jen a jen o blaho lidstva. Všichni tři stáli od té chvíle za ním. A nikdo na světě o jejich „vlastizradě“ zatím nevěděl...

Opravdu nikdo?

Allan D. Mercant pohlédl na Kleina. V očích měl zvláštní jiskření, pak se zase chápavě usmál, a řekl: „Pokud se tento plán podaří, zbavíme se strachu, který v nás vzbouřenci probudili. Víím, že existují lidé, kteří tomuto strachu požehnali, protože jim je strach z Rhodana milejší než věčné obavy z atomové války ale naší povinností nadále zůstává zničit Rhodana. Vyjádřil jsem se jasně, kapitáne Kleine?“

Sedm párů očí hledělo na agenta, který měl najednou pocit, že se mu pod nohama třese podlaha. Mercant přece nemohl vědět...

Koselev vybuchl: „Za své muže položím ruku do ohně!“

„Abyste se nespálil,“ varoval ho Mercant.

„Nemáte žádné důkazy!“

„Ale dobrý čich - a instinkt, který mě ještě nikdy nezklamal.“

To souhlasilo. Klein věděl, co je Mercantův instinkt. Při výsleších nikdy nepotřeboval detektor lži: vždycky poznal, zda vyslýchaný mluví pravdu. Existovali agenti, kteří tvrdili, že Mercant dokáže číst myšlenky.

Mao Cen si vzal slovo: „Přijeli jsme sem vypracovat další plán boje proti Rhodanovi, a ne proto, abychom obžalovávali naše nejlepší agenty. Je mi jedno, co uděláte s tím svým, Mercante, ale poručíka Lia vynechte, prosím. Má moji plnou důvěru. Nyní navrhuji, abychom se pustili do podrobností akce.“

„Proto jsme tady,“ přikývl Mercant a vytáhl z tašky plán, aby ho rozprostřel po stole. Hlavy ostatních mužů se nad něj sklonily. „Tady vidíte přesnou polohu Rhodanovy základny. Energetický štít zasahuje zčásti dokonce i přes jezero. I tady by bylo možné proniknout pod zvon za pomoci malé ponorky, ale nějak se mi to nezdá... Plán s podzemní operací vypadá jistěji. S plukovníkem Cretcherem jsme všechno dojednali. Možná bude lepší, když vám to vysvětlí on.“

Plukovník přitakal. Přisunul si mapu trochu blíž a položil ruku na sever od vyznačeného kruhu.

„V této oblasti, asi dva kilometry za štítem, se zvedá kopcovitá krajina. Odvrácené svahy nabízejí nejlepší možnost k vybudování vstupu do štol. Z lodi nás neuvidí. Stačí, když vyhloubíme sedm kilometrů a jsme tam! Jde jen o to, abychom štolu budovali aspoň pět set metrů pod povrchem, kvůli nebezpečí odhalení pomocí seismografů. Přiznávám, že je to poněkud odvážný plán, ale vypadá absolutně spolehlivě!“

Koselev a Mao Cen se na sebe podívali. Měli v očích překvapení i uznání zároveň. Generálporučík Tai Tiang ukázal na mapu a přikývl.

„Znám ty kopce velmi dobře. V jejich stínu leží i můj hlavní stan. Mimochodem, plukovníku Cretchere, odkud máte tak detailní znalosti?“

Plukovník IIA se usmál. „Ale prosím vás, pane generále... Samozřejmě, že mám důvěrníky, kteří slouží ve vaší armádě. Kromě toho zapomináte, že západní důstojníci už zcela oficiálně toto území navštívili...“

„Hm, jistě. Odpuštěte... Tohle je podle vás to nejlepší místo?“

„Určitě ano. Až se dostaneme pod obě lodi, umístíme tam vodíkovou bombu. Co myslíte, že po explozi zůstane z Rhodana a jeho techniky?“

„Moc toho nebude,“ odvětil Koselev a podrbal se na hlavě. „Ale neumím si představit, že by ti Arkonidané byli tak hloupí a nepřišli na totéž co my. Určitě budou zabezpečeni odpovídajícím způsobem.“

„Na to jsme mysleli,“ ujišťoval ho Mercant. „Bylo by chybou vyčkávat v klidu. Generálporučík Tai Tiang musí se začátkem stavebních prací opět zahájit bubnovou palbu. Nemusí být tak intenzivní jako předtím, ale aspoň něco. Pro jistotu spustíme i rušičky, aby Rhodana nemohl nikdo varovat vysílačkou.“

Když řekl tohle, opět mu oči krátce zasvítily.

Plukovník Cretcher ukázal na mapu.

„Vytvoříme mezinárodní skupinu. Každý národ a nám pošle své nejlepší odborníky. Společnými silami se nám podaří ty d'ably definitivně vyřídit!“

„Ano,“ přitakal Mao Cen jízlivě. „Rhodan je přece Američan...“

„On jím jen býval!“ ostře namítl Mercant. „Jak jistě víte, byl zbaven občanství, ale to nehraje žádnou roli. Čelíme invazi z vesmíru, kterou musíme odrazit. Pokud se nám to nepodaří, Země nám přestane patřit.“

Nastala krátká pauza. Mlčení prolomil poručík Kosnov: „Jaký úkol dostaneme?“

Mercant se usmál.

„Na tuto otázku jsem čekal. Rhodan má mezi lidmi přátele, o tom se nemusíme dohadovat. Možná, že je bude mít i mezi těmi, kdo budou hloubit štolu. Proto chci, aby ti lidé byli pod stálou kontrolou. Myslím, že jsem se vyjádřil jasně, že?“

Klein si Mercanta pozorně prohlížel. Mercantovy oči neprozrazovaly, co se děje za jeho čelem. Přesto však Kleinovi neunikla jistá ironie, s níž mu všemocný šéf IIA vydával rozkazy.

Generálporučík Tai Tiang poklepal na mapu.

„Jakmile bude přivezena nová munice, začneme s ostřelováním. Jak dlouho může podle vás to hloubení trvat?“

Plukovník Cretcher pokrčil rameny. „Sestavení skupiny zabere několik dní. Vlastní práce..., no... Řekl bych, že potrvají dva týdny. Bude záležet na složení horniny. Pokud narazíme na skálu...“

„V hloubce určitě.“

„Řekněme tři týdny. Za necelý měsíc bude tedy možné, že uprostřed pouště Gobi vyvstane obrovský kráter - a Perry Rhodan s Arkonidany se stanou jen a jen legendou.“

„Která nám přinesla periodu míru,“ podotkl Koselev.

Později, když Allan D. Mercant znovu osiřel ve své pracovně a rekapituloval události, vzpomněl si hlavně na tuhle větu. Ivan Koselev byl tedy zmítán pochybnostmi. Přinejmenším si nebyl svou věcí jist. Zato Čínani... Pro ty byl Rhodan nepřítelem, kterého mínili za každou cenu zahubit. Mao vůbec neuvažoval, co bude potom. Koselev ano. Stejně jako Mercant.

I Klein patřil k intenzivně myslícím lidem.

Mercant se usmál. Věděl o řečech, které kolovaly mezi podřízenými. Pokládali ho za kouzelníka... Neuměl číst myšlenky, ale byl mimořádně citlivý na jemné, nekontrolované náznaky hnutí mysli. Kdyby na sobě více pracoval, pravděpodobně by schopnost čtení myšlenek získal.

Prohlížel si své štíhlé prsty a pak zavrtěl hlavou.

Dobře věděl, že dobrá polovička lidí, kteří se dnes zúčastnili tajné porady, ve skrytu duše s Rhodanem sympatizovala.

Málem by přitom zapomněl na muže, který sice nadále poslušně vykonával rozkazy své vlády, ale jehož srdce už také pochybovalo a přiklánělo se k Rhodanovi.

Totíž na sebe samotného.

Už pět dní nepadl výstřel.

Čtyři muži na Stardustu cítili, že se připravuje rozhodující okamžik; ale netušili jaký. Bully byl podrážděný a běhal po chodbách lodi jako zavřená šelma. Občas se díval, jak pracují roboti, nebo se šel vykoupat do jezera a pak se proběhl až k okraji energetického štítu.

Nikde nebylo ani živáčka. Najednou jako by všechny pohltila země. Dělostřelecké jednotky se stáhly do dálky, takže i dalekohledem byly vidět jen jako malé černé tečky.

Ale něco se vznášelo ve vzduchu.

I Perry Rhodan to cítil. Hnán vnitřním neklidem opustil pátého dne Stardust a vykročil k lodi Arkonidanů. Poslední dny viděl Cresta jenom málo, protože respektoval radu dr. Haggarda, aby ho nechali odpočívat. Mimosmrtan se většinou nacházel v umělém léčivém spánku, aby jeho krev mohla v klidu regenerovat.

Jeden z robotů zablokoval vstup na loď.

Perry chvilku počkal, ale když se kovový strážce nepohnul z místa, vykročil k němu a snažil se ho odstrčit stranou. Samozřejmě, že se mu to nepodařilo. Seshora se ozval Thořin jasný hlas: „Jste velmi neopatrný, Rhodane. Můžete mluvit o štěstí, že jsme zachránili jenom pracovní roboty. Naši bojovní roboti zahynuli na Měsíci. Zůstal nám jenom jeden, ale ten je v opravě. Co chcete?“

„Mluvit s Crestem.“

„Proč?“

„Z různých důvodů. Jeden z nich je ten, že na nás docela určitě připravují nějaký útok.“

„A? Myslíte si, že ho nedokážeme odrazit?“

„Víte přece, že pro své cíle potřebujeme lidstvo. Jestliže bychom je nějakým neuváženým protiútokem zničili, Arkon už nikdy neuvidíte.“

Tím se dotkl Thořina slabého místa. V duchu uvažovala o tom, jak těm drzým, primitivním pozemšťanům ušetřit další lekci, ale Crest a Rhodan jí v tom bránili - jí, velitelce expedice. Na druhou stranu však chápala, že mají pravdu. Pouze s roboty nebylo možné ze země vydupat loděnici kosmických plavidel.

Řekla cosi nesrozumitelného. Robot se zakomíhal, ustoupil a uvolnil vstup na loď. Perry vešel.

„Crest potřebuje klid,“ řekla Thora.

„Já vím,“ odvětil Perry. „Ale doktor Haggard mi dovolil s ním promluvit.“

„Cože? Dr. Haggard vám to dovolil?“ řekla protáhle. „A já jsem vosk?“

„V tomto případě ano,“ odvětil Perry a jemně ji odstrčil. Aniž by se ohlédl, kráčet k antigravitačnímu výtahu, nastoupil a vyjel nahoru.

Crest byl vzhůru. Ležel na širokém lůžku v prostorné kajutě a sledoval na obrazovce abstraktní barevný program. Když Perry vstoupil, vypnul přístroj a vstal.

„Helou, Perry. Jsem rád, že jste si ke mně zase jednou našel cestu.“

„Potěšení na mé straně, Creste. Jak se vám vede? Podle zpráv dr. Haggarda proděláváte druhé mládí.“

„Tak nějak se opravdu cítím, Perry. Je to zázračný doktor.“

„Rozumí spoustě věcí,“ souhlasil Perry.

I Crest měl světlé, téměř bílé vlasy a zlatorudé oči. Měl také mimořádně vysoké čelo. Ostatní rozdíl, kterými se odlišoval od lidí, byly organické povahy, sloužící především bezpečnějšímu a vyrovnanějšímu krevnímu oběhu a látkové výměně. Kromě toho disponoval fotografickou pamětí. Crest byl vědeckým vedoucím ztroskotavší arkonidské expedice a jeden z posledních potomků vládnoucí dynastie na Arkonu.

„My nemáme žádného takového doktora, jako je Haggard,“ odvětil Crest. „Možná právě proto naše civilizace onemocněla. Vlastníme prostředky, které prodlužují životy - a proto jsme asi zlostejně. Zdegenerovali jsme, mimo jiné také proto, že jsme se v podstatě rozmnožovali jenom mezi sebou. Kontakty s cizími civilizacemi jsme zakázali, protože byly většinou hluboko pod naší technickou úrovní.“

„Já jsem už o oživení krve jednou mluvil.“

„Jak si to představujete konkrétně?“ slabě se pousmál Crest. „Přiznávám, že jste duševně a fyzicky čerství a svěží... Kdyby se to zkombinovalo s naším intelektem a vědomostmi, mohla by vzniknout superbytosť - čistě teoreticky, samozřejmě... Ne, já se obávám, že jakákoliv pomoc přichází pro nás, Arkonidany, už pozdě. Kromě toho, dokážete si představit, že by třeba taková Thora vážně připustila, aby se její krev smísila s krví primitiva?“

„To tedy nedokážu,“ zavrtěl Perry hlavou.

Crest zmáčkl tlačítko.

Vedle postele se otevřelo okno.

Byli asi čtyřicet metrů nad pouští. Slunce stálo vysoko na nebi. Daleko na severu se zvedaly kopce.

„Na mnoha místech mi to tu připomíná můj domov. Tak nějak to muselo vypadat kdysi i na Arkonu,“ řekl tiše Crest. „Pak jsme se stali centrem vesmírné říše a už jsme si žádnou přírodu nemohli dovolit.“

„Rád bych Arkon navštívil, Creste.“

Bělovlasý vědec se chápavě usmál.

„Třeba budete zklamán, Perry. Náš svět je velký asi jako Země, ale je jenom jedním, jediným velkým městem... Ovšem já vím, že Arkon uvidíte.“

Perry se zatvářil překvapeně.

„Já? Vidět Arkon? Jak to?“

Crest se opřel. Chvilí se díval do stropu a pak znovu pohlédl na Perryho.

„Ano, uvidíte Arkon, Perry Rhodane. Jen jsem se vyjádřil poněkud nejasně, když jsem mluvil o občerstvení krve. Nikdy nemůže dojít ke smísení našich bytostí - ta vaše by tím totiž hodně ztratila. Ale může se stát, že lidstvo - až bude jednotné - pod vedením Arkonidanů převezme vesmírnou říši. Galaktické impérium. Jak se vám líbí tahle vize?“

Perry se zhluboka nadechl.

„Je to příliš fantastické, abych o tom mohl uvažovat se vší vážností, Creste. Vy ovládáte hvězdnou říši a nikdy se jí nevzdáte dobrovolně. A člověk na takový úkol ještě vůbec nedozrál.“

„Obávám se, že teď jste to zase vy, kdo lidstvo podceňuje. Dlouho jsem hovořil s Haggardem. Sdílí mé přesvědčení.“

„I kdybych věřil na lidské schopnosti, pak ale nemohu věřit v Arkonidany.“

„Neposuzujte nás podle Thory,“ radil Crest. „Je velitelkou expedice. Je na takovou práci speciálně vyškolená. Její ledově chladný a průzračný logický intelekt je výsledkem indoktrinace.“

„Co to je?“

„Indoktrinace je hypnotická učební metoda.“

„Druh hypnóškolení?“

„Ano, dalo by se to tak říct. S jeho pomocí lze i z primitivního stvoření - pokud má mozek - vytvořit inteligenta. Mám v úmyslu světit vám tímto způsobem jisté vědomosti Arkonidanů.“

Perry bezděčně o krok ustoupil.

„Cože...? Vy chcete...?“ zalapal po dechu. „Proč?“

Crest se pořád ještě usmíval.

„Vy stále jen nedůvěřujete, příteli. Já vidím daleko do budoucnosti. V hrubých rysech vím, co se stane, a není to budoucnost výhradně arkonidská. Mléčnou dráhu ovládají dvě příbuzné civilizace - Arkonidané a Pozemšťané. Dobře si to pamatujte, Perry: Pozemšťané! Víte přece, jaký je rozdíl mezi člověkem a Pozemšťanem? Vy, Perry, jste už viděl vesmír, stal jste se tedy automaticky Pozemšťanem... Stane se jím každý, kdo pochopí... Ti, co po nás stílejí, jsou pořád ještě jenom lidmi... Ale jednou, až budete společně s námi vládnout statisícům hvězd, Země se ztratí v nekonečno a stane se pouhou legendou.“

Crest se na chvíli odmlčel, aby dal Perrymu příležitost strávit svá tvrzení. Pak pokračoval:

„Arkonidané nebudou za pár století schopni své Impérium řídit. Už nyní se některé planety snaží osamostatnit - ale výsledkem by nebyla jejich svoboda: navzájem by se zničily. Jestli má v Galaxii vládnout mír, musí otěže svírat pevná ruka. Arkonidané toho už brzy nebudou schopni. Než abychom se však své říše vzdali, raději ji budeme sdílet se spojencem, který se jenom díky nám stane tím, čím bude. Stane se přítelem, který nám bude dlužit. Dodnes jsme se nesetkali s nikým, kdo by byl tak vhodný jako vy, obyvatelé planety Země na okraji Mléčné dráhy. Chápete nyní, že jednáme velmi egoisticky, jestliže vás chci posílit, Rhodane?!“

Perry Rhodan přitakal. Pochopil.

„Z tohoto důvodu jsem se proti Thořině vůli rozhodl podrobit vás indoktrinaci. Protože však přitom chci mít dva lidi, sdělte mi jméno vašeho nejlepšího přítele. Ten prodělá totéž co vy. Smím se domnívat, že navrhnete Reginalda Bulla, Perry?“

Perry přikývl.

„Nebojte se, že ztratíte nějak mnoho času,“ usmál se Crest. „Když dnes začneme, zítra budete vy a Bull disponovat vědomostmi, které nemá celé lidstvo. Aktivuji vám mozkové partie, které nebyly dlouhá tisíciletí vůbec používány. V omezeném rozsahu získáte i telepatické schopnosti. Je dokonce možné, že se aktivují i další schopnosti, o kterých nemáme ani tušení.“

„To je - neuvěřitelné.“

„Později to pochopíte. Až budete mít naše schopnosti a vědomosti.“

„Souhlasím,“ řekl Rhodan, přestože jen s námahou překonával vnitřní vzrušení. „Co na to ale řekne Thora?“

Crest pokrčil rameny.

„Bude se s tím muset smířit. Já jsem vědecký šéf expedice...“

„Ale ona je velitelka!“ namítal Perry.

„Jistě! Zodpovídá za loď a za posádku, ale ne za vědecká opatření. To je moje oblast. Za tu nesu zodpovědnost jenom já. A věřte mi: vím přesně, co dělám.“

O dvě hodiny později byl Perry s Bullym odveden do dosud uzavřené místnosti na lodi Arkonidanů. Uprostřed stála dvě křesla s helmami a různými přípojkami.

Bělovlasý vědec na ně ukázal. „Indoktrinátor. Posad'te se prosím. Ztratíte vědomí. Přístroj funguje automaticky. Já jen nastavím stupeň vědomostí. Jak vidíte, nastavuji pro vás ten nejvyšší. Tím se duševně vyrovnáte Arkonidanům. Váš vrozený charakter však zůstane neporušen.“

Bully nedůvěřivě pohlédl na helmy. „Vypadá to jako elektrická křesla. Připadám si jako v Sing Singu.“

„Co je to?“ zeptal se Crest.

Instituce sloužící uchovávání zločinců,“ sarkasticky vysvětloval Perry. „Bully se obává, že by mohl dostat elektrickou ránu, kdyby do toho křesla usedl.“

„Nepocítí nic,“ ujišťoval Crest.

Když Perryho a Bullyho připojil, položil ruku na žlutou páčku a řekl: „Za několik vteřin usnete - a hned se zase probudíte. Každopádně vám to tak bude připadat. Ve skutečnosti však uplyne čtyřicet hodin. Jenom doufám, že se mezitím nic nestane, nebo jakékoliv přerušení by mohlo zpochybnit výsledek. V případě nouze rozhodne Manoli nebo Haggard, co se má udělat. Tak, a teď...“

„Stop!“

Ten zlostný hlas přicházel ode dveří. Stála tam Thora a zuřila. Ruce měla sevřené do pěstí.

„Zakazuji tu indoktrinaci, Creste! Na této lodi se nebude dělat nic proti mé vůli. Lidé jsou válečníci. Pokud je zatížíme příliš velkou inteligencí, budou ohrožovat naši existenci.“

Crest nechal ruku na páčce.

„Mýlíš se, Thoro. Pomohou nám zachránit naši říši. Pokusil jsem se ti to vysvětlit a je mi líto, žeš nepochopila. My potřebujeme Perryho Rhodana a jeho civilizaci, pokud nechceme zaniknout. Naše elita vymírá...“

„Až nalezneme planetu věčného života, nevymřeme.“

Crest se usmál.

„Thoro, už jsi někdy pomyslela na to, že ta stará zpráva o planetě věčného života může být jen symbolická? Možná je to právě Země! V přeneseném slova smyslu nám přinese věčný život. Teď mě ale už nezdržuj. Mám práci. Promluvíme si později.“

Thora se zamračila: „Jestli to uděláš, vrhnu tuto planetu do Slunce.“

Crest zbledl. „To se neopovážíš, Thoro, protože bys tím porušila naše elementární zákony. Počkej na mě v kajutě. Zatímco bude indoktrinátor vykonávat svoji činnost, ještě jednou si vše probereme.“

Než mohla velitelka odpovědět, pohnul páčkou.

Perry a Bully měli náhle před očima tmou a pak už nic nevnímali...

Během týdne zdánlivého klidu zbraní se ve světě staly podivné věci.

V kopcích severně od základny v Gobi byl zahájen čilý pracovní shon. Některé jednotky ustoupily, jiné přitáhly a přivezly s sebou celou kolonu strojů. Nad prostranstvím se rozprostřely maskovací sítě. Armáda specialistů se pustila do práce a generál Tai Tiang zásobil své jednotky municí. Čekalo se jen na znamení.

V kulovité lodi Arkonidanů mezitím ubíhal čas a aktivoval v hlavách Perryho Rhodana a Reginalda Bulla mozkové buňky, které by se jinak po celý jejich život neprobudily.

Crest zabránil Thoře, aby zničila Zemi. Nakonec přistoupila na to, že počká, jak celý experiment skončí.

Byl to šílený nápad. Fred Hangler to věděl od první chvíle, ale na rozhodování tu nebyl on, nýbrž jeho šéf. Přepadnout Centrální banku v Brisbane! Za bílého dne! To nemohlo v žádném případě dopadnout dobře.

Všecko bylo do nejmenšího detailu připraveno. Venku před portálem čekala černá limuzína. Šéf seděl vzadu a na klíně držel samopal. Dveře byly jen přivřené. Vedle řidiče číhal Jules Arnold s rukama v kapsách. Nenápadně sledoval ulici a hlavně strážníka na křižovatce. Ten však dál řídil dopravu, jako by dirigoval orchestr a nikoli dopravu v Brisbane, jižně od rovníku, na východním pobřeží Austrálie.

Fred Hangler dostal nejtěžší úkol. Musel vejít do budovy banky a přinutit oba pokladníky, aby mu vydali peníze ze sejfů. Krátce před polednem nebude nikdo s něčím takovým počítat. I policie v tu chvíli polevuje v ostražitosti. Stejně muselo vše proběhnout velmi rychle, protože poplachu zabránit nešlo.

Hangler nemínil nikoho zabít. Počítal v nejhorším případě s vězením, ale ne se šibenicí.

Jakmile by dostal peníze, chystal se odběhnout do auta. Krátká, zběsilá jízda a octnou se v Jeremyho garáži. Za dvě minuty budou mít auto s jinou barvou i poznávací značkou. Dopravní strážník vůbec nic nepozná.

Šéf myslel na všechno. On vždycky myslel na všechno. Jen ne na to, že před desítkami let vybuchla v Hirošimě atomová bomba. Ale buďme spravedliví. Nikdo by na jeho místě nehledal souvislosti s dávnou explozí. Ale tato souvislost se přesto podepsala na nezdaru dobře naplánované akce.

Když Fred Hangler přistoupil k pokladně, v jedné ruce velkou brašnu a ve druhé revolver, nevrle zjistil, že se v bance nacházejí ještě další klienti. Šéf počítal, že v tuhle dobu nikdo žádné peníze ukládat ani vybírat nebude. No, nedalo se nic dělat.

Postavil se za tři zákazníky a čekal. Druhá pokladna byla už zavřená. Úředník za ní zívá a rozbil si svačinu.

Jeho kolega pracoval přesčas. Vyplatil menší obnos, podal dalšímu klientu požadovanou informaci a věnoval se třetímu zákazníkovi. Fred Hangler si ke své radosti povšiml, že jeho hypotetické bohatství právě stoupalo o pár set dolarů.

Ruka, kterou svíral kolt, se mu začala potit. Muž před nim pomaličku odpočítával peníze. Pokladník je pak stejně pomaličku kontroloval.

Pokladník, který měl zavřeno, najednou přestal jist. Seděl úplně klidně a bez hnutí, jako by se hluboce zamyslel. Zvolna otočil hlavu a pohledem se zastavil na Fredu Hanglerovi. Pak prudce kopl do skrytého poplašného tlačítka.

V bance se nic viditelného nestalo. Pouze na kilometr vzdálené policejní stanici začala ječet siréna, která vytrhla službu konajícího inspektora z poledního odpočinku.

Vyskočil a zíral na sirénu. Pod ní svítila číslice.

Čtyři!

To znamenalo Centrální banku!

Inspektor se rozběhl. Popadl sluchátko a zakřičel pár rozkazů. Pak si natáhl pouzdro s koltem, přehodil si sako a vyběhl na chodbu.

„Přepadení Centrální banky! Rychle!“

Pár vteřin nato se z budovy vyřítilo pět policejních aut, plně obsazených po zuby ozbrojenými muži.

Pokladník mezitím sundal nohu z poplašeného tlačítka. Věděl, že se policie každou chvíli objeví. Nespouštěl podezřelého zákazníka z očí.

Ten klidně vyčkal, až bude muž před ním odbaven a odejde.

Pak teprve přistoupil k přepážce.

Inspektor byl natolik chytrý, že nezapnul sirény. Přijeli až k budově banky a zastavili na protější straně. Když ozbrojení muži vyskákali z aut, černá limuzína u banky se zvolna rozjela. Nebylo na tom nic mimořádného a nikdo si toho nevšímal.

Fred Hanger před sebe položil tašku a klidným hlasem řekl: „Mladý muži, chci si vyzvednout všechny peníze, které máte naproti v trezoru. Tady je moje zplnomocnění.“

Vytáhl revolver a namířil na pokladníka. Jedním okem sklouzl ke druhému pokladníkovi, který se stále věnoval své svačině a ničeho si nevšímal.

„Poplašené zařízení nechte v klidu,“ varoval gangster. „Než by přijela policie, byl byste po smrti.“

„To bych netvrdil,“ ozval se druhý pokladník, aniž by se ohlédl. „Když se podíváte za sebe, uvidíte, že už je tady.“

Hanger na něj nechápavě pohlédl. Pokladník, kterého před okamžikem ohrožoval, toho využil a vytrhl mu zbraň z ruky. Hanger se otočil a spatřil pět policistů, jak vstupují do budovy.

Inspektor vběhl dovnitř první.

„Kdepak máte to přepadení?“ zeptal se zaraženě a zůstal stát.

Měl totiž před očima podivný obrázek. Za jednou pokladnou seděl muž a svačil. U vedlejší přepážky stál nevinně vyhlížející klient, kterého pokladník ohrožoval zbraní. Vzadu vycházel ze dveří seriózní džentlmen s kloboukem v ruce. Šel zrovna na oběd. Taky se zastavil a překvapeně se rozhlížel.

„Co se tady děje, Myersi?“ otázal se.

Pokladník s revolverem v ruce nespouštěl Hanglera z očí. „To je ale náhoda,“ špitl. „Panebože, taková náhoda!“

„Jaká náhoda?“ zeptal se inspektor. Džentlmen v pozadí se přibližoval. Byl to ředitel banky.

„Chtěl mě přepadnout,“ vysvětloval Myers. „Pan Marshall zkoušel blufovat a řekl, že přijíždí policie. Chlapík znervózněl, a tak jsem mu mohl sebrat zbraň. Jo, a potom policie vážně přišla, což tedy absolutně nechápu.“

„Někdo u nás vyhlásil poplach,“ sykl inspektor. „Vy asi nevíte, nač máte pod nohama to tlačítko.“

„Já jsem poplach nevyhlašoval,“ ujišťoval Myers. „I kdyby, bylo by pozdě. Ten chlapík sotva vyslovil svoje hrozby a už jste se tu zjevili.“

„Máme zkrátka rychlou policii,“ zářil ředitel.

Hanger se mezitím vzpamatoval.

„Žádné přepadení mi nedokážete,“ prohlásil paličatě. „Pořád u sebe nosím zbraň. Chtěl jsem si jen vyzvednout peníze.“

„Jo,“ přikývl Myers. „Se zbraní v ruce.“

„To všechno vyšetříme,“ ozval se inspektor a pokynul svým lidem. Na gangsterových zápěstích zaklapla pouta. „Každopádně u nás před třemi minutami někdo vyhlásil alarm.“ Podíval se na hodinky. „Abych byl přesný - před čtyřmi minutami:“

Myers se také podíval na hodinky. „To jsem ještě obsluhoval jiného zákazníka a netušil jsem nic o nějakém přepadení. Marshall už měl přestávku.“

„Ano?“ podivil se ředitel a vyčítavě pohlédl na druhého pokladníka. „Ráno přicházíte pozdě, ale zato si uděláte dřív přestávku. To mám hrozně rád.“

„Já taky,“ přitakal John Marshall naprosto klidně. „Proto jsem u vás vzal to místo.“

Ředitelovo levé obočí vylétlo vzhůru. Myers se zašklebil. Inspektor postrčil zatčeného.

„Jdeme. Musíme si popovídat.“ Pak se podíval na ředitele. „Bud'te rád, že zaměstnáváte tak statečné lidi. Jinak byste nejspíš přišel o své peníze. Až skončí výslech, budu potřebovat ještě vaši výpověď, pane..., ehm..., Myersi, jestli se nepletu.“

Potom vykročil v čele uniformovaného hloučku ven z budovy. O deset vteřin později byli pryč.

Marshall dopil své mléko.

„Co jste to předtím řekl?“ otázal se ho ředitel a s nechutí pohlédl na prázdnou láhev.

„Zdůraznil jsem, že jsem u vás rád zaměstnán.“

„Aha - dobře. Myersi, rád bych vám vyslovil uznání za duchapřítomnost a odvahu. Kdybyste tomu chlapovi nesebral tu zbraň a kdybyste nezmačkl poplašené tlačítko...“

„Já poplach nevyhlásil,“ přiznal se Myers. „Jen jsem viděl přijíždět policii, a proto jsem mohl udělat, co jsem udělal... Jestli někdo vyhlásil poplach, mohl to být jedině Marshall. Ale - tak rychle tu policie stejně nemohla být. Když cizinec tasil zbraň, neuplynulo ani pět vteřin, než dorazila policie. Nedokážu si to vysvětlit.“

„Pane Marshall?“ obrátil se ředitel přísně na druhého pokladníka. „Stiskl jste poplašné tlačítko?“

„Samozřejmě, pane řediteli.“

„Když gangster namířil na Myerse?“

„Ne. Předtím.“

„Předtím?“ ředitelova tvář se proměnila v jediný otazník. „Vy jste přece nemohl předem vědět, co ten chlap bude chtít? Nebo snad čtete myšlenky?“

John Marshall přitakal.

„Asi ano, protože jsem přesně věděl, co chce. Stál u pokladny a čekal, až přijde na řadu. Vtom jsem najednou věděl, že má v pravé ruce zbraň, aby ohrozil Myerse. Velký Bože, co jsem měl dělat jiného, než vyhlásit poplach?“

„Podivné, vskutku velmi podivné,“ řekl ředitel a podrbl se na lebce. „Patrně jste zachytil myšlenkové vlny toho muže. Neuvěřitelné! Kdyby tu nebyl ten časový rozdíl, nevěřil bych vám ani slovo. Už jste to měl někdy předtím?“

„Co myslíte

„No, tohle čtení cizích myšlenek. To přece nepřišlo jen tak, docela náhle,“ řekl ředitel a odkašlal si. „Víte, nač právě teď myslím?“

John svraštil čelo. Opět soustředěně přemýšlel. Vtom se mu tvář vyjasnila. „Ale, pane řediteli, to by bylo fajn!“

„He?“ otázal se džentlmen. „Co by bylo fajn?“

„Odměna pro Myerse a mne. Myslel jste právě na to, že nám připíšete prémii jednoho sta dolarů?“

Ředitel na něj zíral, jako by právě ztratil rozum:

„To je neuvěřitelné! Vy jste telepat, pane Marshall! Skutečně jsem myslel na tuto sumu! Panebože, jak to jen můžete vědět?“

John Marshall se usmál a odložil sklenici pod stůl.

„To tedy nevím. Už ve škole jsem věděl všechno nejlíp, snad proto, že učitelé většinou mysleli na správné odpovědi. Ale teprve teď jsem si uvědomil, čím by to mohlo asi být.“

„Dejte se vyšetřit, pane Marshall!, Jste fenomenální! Neuvěřitelné! Kdybych u toho sám nebyl, nevěřil bych.“

Přirozeně, že tomu taky nikdo jiný nevěřil. Především novináři. Sice napsali velké články o nezdařilém bankovním přepadení a dali jim titulky jako „Jasnovidce odhalil bankovní lupiče“, ale nikdo příhodě nevěřil. Jenom Jules Arnold a jeho šéf o tom uvažovali víc, ale nikam se ve svých úvahách nedostali.

Večer toho dne nešel John Marshall do postele tak brzy jako obvykle. Zavřel za sebou dveře svého staromládeneckého bytu a v kuchyni si připravil něco malého k snědku. Pak se usadil v obývacím pokoji u láhve brandy a znovu se zamyslel nad tím, co ten den prožil.

Ve večerníku se dočetl, že Fred Hangler - tak se, jmenoval onen lupič - patří mezi obávané gangstery. John se nejdříve věnoval jen své svačince, ale vtom v duchu zaslechl něco jako:

„...musím počkat, než odbaví ty tři přede mnou... Možná uloží nějaké peníze... S tím chlapíkem to bude snadné... Namířit revolver... šéf čeká venku... Přepadení...“

Přestože John nechápal, co to má znamenat, reagoval bleskurychle. Ve frontě stáli čtyři zákazníci. Podle všeho byl lupičem ten poslední.

„...zatraceně, ten si vybírá...“

John cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. Vyhlásil poplach.

„... ale tenhle zase hodně ukládá! Ještě pár vteřin a bude to! Jen klid...“

John kdysi miloval jistou dívku. Často se mu stalo, že řekl něco, co právě chtěla říct ona. Měli to za jistý druh duchovní spřízněnosti.

„... kdyby tak už nikdo nepřišel... Odjít... Hned...“

Možná to vážně byl přenos myšlenek, uvažoval John. Když někdo intenzivně přemýšlí, je možné, že jeho energeticky silněji nabitě myšlenky mohou být zachyceny někým jiným. Ano, tak nějak to asi bude.

John si povzdechl. Odpolední výslech na policii byl krátký. Zaprotokolovali jeho výpověď, podepsal ji a hotovo. Ze četl myšlenky? Pcháá! Inspektor nad tím mávl rukou a pak udělal ošklivou poznámku: že prý to možná bylo tím mlékem! Že prý by ho neměl pít tolik! Pak ale poděkoval za rychlou reakci. A Fred Hangler se octl ve vězení.

„Možná je to schopnost, kterou lze zdokonalovat,“ uvažoval John Marshall. „Všechno lze zdokonalovat, když se člověk snaží. Zatím jsem si toho moc nevšímal a neuvědomoval si to - možná je nás takových víc. Známe telepatii z románů a experimentálních zpráv některých vědců, ale nikdo ji nepokládá za skutečně možnou. Jenže co když...“

Před Johnovými očima vyvstal utopický obrázek. Viděl se jako osmý div světa, o jehož přízeň se perou všichni politici a mocní. Každý nesmírně touží po telepatově radě a taky za ni pořádně platí.

„Vedle v bytě bydlí slečna Nelsonová,“ říkal si John. „Je právě doma. Dělí nás jenom tenká stěna. Ta myšlenky nezastaví. Možná bych se měl pokusit...“

Najednou ho zachvátilo horečné vzrušení. Dnešní událost mu dodala sebejistotu. Umím číst myšlenky, když chci! Panebože, proč jsem na to nepřišel dřív?!

Vstal a přešel ke zdi.

Když k ní přiložil ucho, uslyšel tiché oddechování. Aha, takže slečna Nelsonová už ležela. Možná si ještě trochu četla, třeba nějaké noviny se zprávami o nepovedeném přepadení banky. Pak už ví možná, jaký hrdina vedle ní bydlí.

John nikdy neprojevil mimořádný zájem o slečnu Nelsonovou, která byla mladá a hezká. Prodávala v nějakém obchodě. Byli dobří sousedé, ale nic víc, přestože John by nic nenamítal, kdyby k něčemu mělo dojít.

Zkoušel se soustředit. Představoval si sousedku, jak leží v posteli, viděl její tvář, jak se na něj dívá - trochu s obdivem... A pak...

Johnem to projelo jako elektrická rána.

Nejdřív si myslel, že si to namlouvá, ale pak všechny pochybnosti zmizely. Opět se do jeho mozku vkrádaly cizí myšlenky a promlouvaly k němu. Bylo to dokonce tak silné, že očima té dívky viděl! Viděl knihu, ve které si četla, viděl malou noční lampičku vedle postele, viděl řádky té knihy a mohl v nich číst!

Na okamžik zavřel oči, ale myšlenky zůstaly. Dívka odložila knihu a zamyslela se. Myslela na něho, na Johna!

A - panebože! Nač přitom myslela!

John zčervenál jako primán, uhnul od stěny a vyvalil oči. Padl do křesla a schoval tvář do dlaní. Pak se rozesmál.

Fungovalo to! Nic si nenamlouval! Dovedl číst myšlenky cizích lidí, když se řádně soustředil. Nyní o tom nebylo žádných pochyb.

Ale bude lepší, když o tom nikomu neřekne. Aspoň prozatím. Nejdřív se bude muset pořádně zdokonalit a teprve pak se pokusit tuhle schopnost prodávat.

A byla tu ještě jedna věc, na kterou nesměl zapomenout: navštívit zítra slečnu Nelsonovou.

U Anne Sloaneové to bylo docela jinak.

Od svých osmnáctin věděla, že není tím, co se obvykle rozumí pod pojmem „normální děvče“. Její otec, jaderný fyzik, který kdysi spolupracoval na vývoji první atomové bomby a nyní žil ve Virginii, jí všechno řekl. Matka se tři měsíce před porodem omylem dostala do silného radioaktivního záření. Nejdřív se žádné následky neprojeví, ale když se Anne narodila, otec ji pečlivě sledoval. Když jí bylo osm let, objevila se první odchylka. Anne se díky soustředěnému přání podařilo rozjet dětský vláček, aniž by se dotkla ovládacího mechanismu. I tak by to nebylo nic platné, protože vláček nebyl připojen k síti. Jenom její vůle ho rozjela. Profesor Sloane byl nejdřív vyděšen, ale pak pochopil: radioaktivní záření v dívce probudilo mimořádné schopnosti.

Anne Sloaneová měla schopnost telekineze.

To, co bylo zpočátku pouhým tušením, se během let proměnilo v jistotu. Ale teprve když jí bylo osmnáct, otec jí vše vysvětlil. Anne se začala systematicky pozorovat. Objevovala neustále nové varianty telekineze a nakonec pod novým jménem utekla do Evropy, aby unikla vědcům, kteří ji toužili zkoumat. V klidu a ústraní se pak zdokonalovala ve svém umění.

Nyní jí bylo šestadvacet let, vrátila se zpět do Richmondu k rodičům a americký prezident jí osobně zaručil bezpečnost. Měl k tomu své důvody.

Anne právě seděla na verandě a slunila se, když vtom u domovních dveří zazvonili dva muži v šedivých oblecích a požádali pana Sloaneho, zda by směli hovořit s jeho dcerou. Nebylo to poprvé, co přišli takoví lidé. Bylo na nich na sto honů vidět, že patří k tajné službě.

Vůz, ve kterém přijeli, stál v tiché vedlejší uličce u domu. Těsně za ním stálo další auto a v něm čtyři muži. Měli nic neříkající tváře, ale mimořádně bystré oči. Pozorně sledovali Sloaneův dům.

I paní Sloaneová si všimla, že to tentokrát nejsou obyčejní agenti. Určitě šlo o vyšší důstojníky.

„Chtěli bychom hovořit se slečnou Sloaneovou,“ řekl menší muž z obou. Měl pleš, lemovanou jen úzkým proužkem nazlátlých blond vlasů. Vypadal jako mimořádně mírumilovný člověk.

„Jde o důležitou věc.“

„To si umím představit,“ odvětila paní Sloaneová. „Nový úkol ve vládním zájmu. Co mám s vámi dělat?“

„Bezpečí západního světa je důležitější, než pohodlí jednotlivce,“ slavnostně prohlásil malý muž. „Jde skutečně o velmi naléhavou záležitost.“

„Moje dcera je na verandě. Pojdte se mnou.“

Druhý návštěvník vypadal starší, ale vyzařoval přívětivost a žovialitu. Člověk by ho hned oslovil jako strýčka. Přátelsky přikývl paní Sloaneové na pozdrav a následoval svého kolegu.

Anne nebyla ráda, že má návštěvu, ale když se podívala, kdo přichází, pochopila, že jde o něco mimořádného.

„Hodně dlouho jsem měla klid,“ poznamenala a ukázala na dvě zahradní křesla. „Posaďte se a řekněte mi, co vám leží na srdci. Mami, přines pánům nějaké občerstvení.“

Nečekala, až se jí ti dva představí, protože její obvyklí tajuplní návštěvníci mívali jména jako Smith, Miller nebo Johnson. Už mnohokrát jim pomohla a díky tomu se mohla těšit ochraně vlády.

Mladší muž se zlatým proužkem vlasů si přisunul křeslo a po dával Anne ruku.

„Jsem Allan D. Mercant, jestli vám to jméno něco řekne. Šéf International Intelligence Agency a tím i šéf mezinárodní rozvědky. Smím vám představit kolonela Kaatse, šéfa kontrarozvědky?“

Anne nedůvěřivě přimhouřila oči.

„Těší mě, že vás poznávám, pánové, ale je neobvyklé; že se právě vy obtěžujete...“

„Naopak. Je nám velkým potěšením, že konečně osobně poznáváme naši spolehlivou spolupracovnici. Už jsme o vás hodně slyšeli.“ Mercant se posadil tak, aby se mohl Anne dívat do očí.

„Ovšem jistě chápete, že jsme nepřijeli jenom kvůli pouhému po těšení.“

„Jistě,“ přitakala.

„Složitá povinnost nás nutí vyhledat vaši pomoc, poznamenal se smutným úsměvem Kaats.

„To jsem si mohla myslet. Poslouchám.“

Mercant si odkašlal. „Bude nejlepší, když začnu od začátku, abyste si sama mohla udělat obrázek. Jde o mimořádnou událost. Nehledáme nějakého špiona nebo agenta, kterého byste díky svým schopnostem měla zastavit. Hledáme víc - mír na světě.“

„Vy přece víte; že jsem se už jednou snažila...“

„Ano, to je nám známo. Chtěla jste přinutit velmoci, aby zničily své atomové zbraně. Pokus se nezdařil... Vy jste atomové válce nezabránila. Udělal to někdo jiný. Perry Rhodan.“

Přikývla. „Má vaše návštěva něco společného s ním?“

„Ano. Znáte přece tu story. Perry Rhodan, bývalý major naší kosmické flotily, řídil první expedici na Měsíc. Doprovázeli ho kapitán Reginald Bull, poručík dr. Eric Manoli a kapitán Flipper. Při svém návratu jejich loď Stardust nepřistála v Nevadě, jak bylo plánováno, ale v poušti Gobi. Rhodan našel na Měsíci něco, co mu dalo neuvěřitelnou moc. Mezitím už víme, že to byla kosmická loď mimozemšťanů. Když začala válka mezi Východem a Západem, Rhodan zapůsobil, aby rakety s atomovými hlavicemi neexplodovaly. Jistě-, to udělal chvályhodně, ale ta jeho demonstrace síly zároveň znamená velkou hrozbu. Jen si to představte, slečno Sloaneová: je schopen kdykoliv zničit celou Zemi! Perry Rhodan je dnes v situaci, kdy nám vnucuje svoji vůli. V poušti Gobi vzniká mocenské centrum. Jsou tam zbraně a kosmické lodě, jaké nemají na Zemi obdoby. Nad tím vším se klene energetický ochranný štít, který nepustí ani atomovou bombu. Dokáží dokonce pracovat s gravitací a na menší vzdálenost ovlivňují i svobodnou vůli lidí.“

Zmlkl a pohlédl na Anne. Dívka přikývla.

„Ano, zdá se, že jde skutečně o mimořádnou a možná i trochu trapnou záležitost, avšak proč by měl Rhodan znamenat ohrožení světa? Nebyl jeho zásah do atomové války důkazem pravého opaku?“

„Znáte jeho motivy?“ otázal se Mercant. „Nikdo neví, co se v Gobi děje. Rhodan nic neprozradí... Ovšem jistou výhodou nám jeho chování přineslo: spojili se proti němu staří nepřátelé. Spolupracujeme s tajnou službou Číny i Východu, ale bohužel zatím bezúspěšně. Proto jsme se rozhodli požádat vás o pomoc.“

„A co mám udělat?“

„Samozřejmě, že od nás dostanete instrukce, vysvětloval Mercant. „Máme už jistý plán... Perry Rhodan musí být zneškodněn a jeho mocenské prostředky zajištěny.“

„Proč? Nic vám přece neudělal. Není Rhodan snad taky Američan?“

„Byl Američan. Byl. Ale sám se zbavil všech práv. Stal se nepřítelem Země číslo jedna.“

Anne pohlédla k nebi. Slunce plulo za dům, za chvíli vrhne na verandu stín.

„Nepřítel Země?“ opakovala tiše. „Představovala jsem si pod tímto pojmem něco zcela jiného než někoho, kdo zabránil atomové válce.“

Mercant zneklidněl. „Poslouchejte, slečno Sloaneová, rozhodnutí už musíte nechat na nás. My toho víme víc než vy. Rhodan chce na sebe strhnout veškerý vědecký potenciál Země. Jeho výměnné zboží, které nabízel při únosu dr. Haggarda, zdaleka za stíní vše, co na Zemi máme.“

„To vypadá velkolepě,“ vysmívala se Anne. „Ráda bych toho vašeho Rhodana poznala.“

„Dostanete příležitost, jestli nám budete chtít pomoci, sliboval Mercant.

Myslíte si že budu mít větší úspěch než vaši lidé?“

Mercant se, usmál. „Vždyť jste přece žena. Mimořádná žena!“

„To bezesporu,“ opáčila Anne a usmála se. „Ale jak toho chcete využít?“

„Jednoduše,“ odvětil Mercant. „Jeden z Rhodanových muž jistý kapitán Flipper, který zahynul za nevyjasněných okolností, měl ženu. Ta zemřela při porodu svého prvního dítěte. Její smrt byla utajena. Ale máme její doklady i fotografii. Podívejte se na ni. Nejste jí tak trochu podobná?“

Anne se zahleděla na podávaný snímek.

„Snad..., trochu... Vzdáleně. Nikdo si mě s ní však nesplete. Neřekla bych, že tuhle roli nemohu vzít.“

„Ale můžete,“ oponoval Mercant. „Nikdo z posádky Flipperovu ženu neznal. Možná někdo viděl její fotografii. Vzdálená podobnost bohatě stačí. Pokusíte se proniknout na Rhodanovu základnu jako paní Flipperová.“

„Šílený nápad,“ zavrtěla Anne hlavou. „Kdo by na takový trik naletěl?“

„Rhodan! Bude si myslet, že se dozví o okolnostech Flipperova nešťastného osudu. A až se dostanete za energetický štít, budete moci v klidu vyzkoušet své umění. Řekl bych, že proti tomu nemají ani Arkonidané obranu. Aspoň doufám.“

„Arkonidané?“

„Tak si říkají ti cizinci, co přistáli na Měsíci...“

„O jejich technice mluvíte v superlativech. Jak bych mohla proti nim obstát se svou ubohou telekinezí?“

„Jenom klid. Už teď je mi jasné, že vás tento nevšední úkol láká,“ řekl Mercant a sáhl do kapsy. „Tady jsou všechny vaše papíry. I letenka...“

Vstala a pozvala je dovnitř. Měla pocit, že přijala úkol, na který nebude stačit. Podle všeho, co o Rhodanovi slyšela, jí vůbec nepřipadal jako zločinec, přestože proti němu bojoval celý svět. Nyní měla bojovat i ona.

Najednou si vůbec nebyla jista, jestli to opravdu udělá.

Na rozdíl od Anne Sloaneové Ras Dubai vůbec nic netušil. Měl za sebou krátkou, ale poměrně úspěšnou vědeckou dráhu. Narodil se v Súdánu, studoval v Indii a žil v Moskvě. Pracoval ve vědeckém institutu, zabývajícím se vývojem séra, prodlužujícího život.

Jako chemik se zúčastnil expedice do centrální Afriky. Měli tam najít určitý druh včel, jejichž mateří kašička byla pro sérum nepostradatelná.

Už dlouhé týdny se expedice prodírala pralesem, daleko od civilizace a odříznuta od zásob. I vysílačka se jim porouchala. Domorodci se s nimi jeden po druhém loučili a mizeli v temnotě džungle.

Situace byla zoufalá, protože to vypadalo na beznadějný zánik. Členové expedice: dva Rusové, jeden Němec a Afričan Dubai seděli uprostřed pralesa, a pomoc v nedohlednu. Jako na výsměch jim vysoko nad hlavami duněly motory mezikontinentálních letounů, aniž by jim to bylo něco platné.

Potraviny docházely, stejně jako léky.

Vedoucí expedice hlesl: „Čert vem ty zázračné včely! Nám by na přežití stačilo pár konzerv a porce štěstí. Rasi, vy jediný tuhle zemi znáte. Pomozte nám nějak!“

„Narodil jsem se v Africe, ale to je taky všechno.“

„Žili tu vaši rodiče a předci. Určitě v sobě máte nějaké zděděné instinkty. Vy jediný budete schopen vyvést nás z tohoto zahradního bludiště. Nám už scházejí síly. Jeden však musí jít dál - vy, Rasi.“

Ras se vyděsil. Jistě, jeho předci se v džungli určitě vyznali, ale co on? Co znal ze záludných nebezpečí pralesa? Nic! Naprosto nic! Zavrtěl hlavou.

„Je to nesmysl, to vím určitě. Sám nikdy cestu ven nenajdu... Jak bych já mohl najít cestu k lidem?“

Zatímco to říkal, v duchu se mu zjevil obraz z dávné minulosti. Uprostřed rozlehlé stepi Súdánu ležela oáza, která se zvolna proměňovala v město: El Obeid! Tam žili jeho rodiče a tam se taky narodil! Tam prožil krásné mládí... Najednou měl před očima vesnickou školu, kam docházel starý náčelník, který bydlel na kraji vesnice, a vyprávěl jim, malým dětem, nejrůznější příběhy. Jak dobře si na to náhle pamatoval. Bylo to jako včera...

„Instinkt, Rasi!“ řekl šéf expedice a vytrhl ho ze snů. „Nerozhoduje jenom kompas, ale i instinkt. Vaši rodiče byli ve svém mládí ještě divochoy, na to nezapomínejte! Vy patříte ještě k první generaci. Vaše instinkty nezarostly civilizací! Jestli má někdo z nás šanci přežít, pak jste to jenom vy. Takže vy jediný jste schopen přivést pomoc.“

Ras pomalu pohlížel z jednoho na druhého. Povzdech si.

„Vy jste šéf. Když si to tedy přejete, udělám to, ale nevím...“

„Uvidíme. Vezměte si pušku a pět patron. Nám zůstane deset patron. Kromě toho si vezmete i nouzovou zásobu léků, pro jistotu. Vody je všude dost. Budete muset lovit.“

„Jinými slovy: žádné potraviny?“

„Žádné! Je mi líto. Je jich málo a já nevidím jinou možnost. Vyrazíte ještě dnes.“

Ras věděl, že žádné argumenty neobstojí. Poslechl a za chvíli se se svými druhy loučil. Pak vykročil a větve džungle se za ním zavřely.

Nejdřív to nebylo tak zlé. Našel stezku vyšlapanou zvířaty a kráčet po ní k západu. Až takhle ujdu tisíc kilometrů, dorazím na poušť, říkal si v duchu. Je to celé nesmysl. Ale co mám dělat? Třeba mi pomůže náhoda a narazím na nějakého Pygmeje...

El Obeid!

Kdyby tam zůstal, určitě by se mu dařilo dobře. Nemohl by sice studovat, ale žil by. Možná by se dokonce stal učitelem. Jeho rodiče možná ještě žili. Bydleli se sestrou ve starém domě. Už dlouho je neviděl.

Pozor!

Byla to jen opice, sedící vysoko ve větvích. Objevila podivného turistu a její zamlaskání, rozmnožené ozvěnou, zaznělo strašidelně. Ras zvážil, jestli ji nemá sestřelit a sníst, ale necítil hlad, přestože celý den nic nejedl. Pokračoval v cestě.

Rychle se stmívalo. Rozhodl se, že v žádném případě nebude přenocovat na zemi. Musel najít nějaký strom, na jehož větví by se mohl vyspat. Našel košatého obra, vylezl na něj, zabalil se do přikrývky, kterou nesl srolovanou na zádech, a pomaličku usnul.

Snil a kupodivu se ve snech opět vrátil do krajiny svého dětství. Viděl ji před sebou tak živě, že to vypadalo spíš jako skutečnost, než sen. Starý náčelník vyprávěl příběhy z dob, kdy ještě s oštěpem a šípy táhl savanou... Sestra přinášela od studny džbán s vodou, rodiče...

Ras se náhle probudil nějakým zvukem, který nepatřil do pralesní kulisy.

Znělo to, jako by se někdo škrábal po kmeni stromu vzhůru.

Ras vstal a hmátl po pušce. Sáhl však vedle; jenom se jí dotkl. A to stačilo. Než ji mohl chytit, překotila se a padala dolů do černé temnoty. Několikrát udeřila o větev a listí a pak dutě dopadla na zem.

Ticho.

Ras se chvěl strachy. Zachvátila ho pověřčivá hrůza. Znovu slyšel ty tápavé, přibližující se zvuky.

A pak - srdce se mu na okamžik zastavilo - spatřil těsně před obličejem dvě zářivá světélka. Musela to být nějaká divoká šelma.

Ras věděl, že je ztracen. Jeho jediná zbraň ležela dole na zemi, možná spadla dokonce do močálu. Měl nůž - ten však byl příliš malý. Pomocí něho se šelmy nezbaví. Ale přece jen ho roztřesenýma rukama vytáhl z pouzdra.

Dvě oči svítily ze tmy asi tři metry od něj. Rasovi se téměř zdálo, že cítí páchnoucí dech... Vstal a opřel se zády o kmen stromu.

Čekal.

Šelma zaprskala.

Pak znovu. Její drápy se zařaly do dřeva a způsobily zvuk, který šel do morku kostí...

A plamenné oči se pohnuly.

Směrem k němu...

Zatraceně, že se do toho dobrodružství vůbec pouštěl! Proč uposlechl šéfa expedice? Proč vůbec odešel do Moskvy? Proč šel studovat? Měl zůstat doma, v El Obeidu, u rodičů!

Panebože, sestra! Jak ji měl rád! Jak miloval ten jejich dům!

Zapomněl na blížící se šelmu. Když už má zemřít, zemře s myšlenkou na milovaný domov a na sestru.

Viděl ji před sebou, v malé místnosti s okny do hlavní ulice. Seděla za stolem a drtila obilí na jemný moučný prášek. Ras stál ve dveřích a sledoval ji - stejně jako před dvěma lety, kdy byl naposledy na návštěvě doma - a ona ho nejprve ani neviděla...

Co všechno by teď dal za to, aby mohl být u ní, ve starém domě, v bezpečí. Toužil po tom celou svou bytostí. Nedokázal pomyslet na nic jiného. I na tu divokou kočku zapomněl...

Sestra seděla u stolu, ale nemlela obilí. Listovala v dopisech, které uchovávala v malé kazetě. Nyní zvedla hlavu a uviděla ve dveřích Rase. Ale byl to cizí Ras, muž, kterého nepoznávala: špinavý, otrhaný, v ruce nůž...

„Rasi? Co je s tebou? Ten nůž...“

Ras tam stál jako socha. Doširoka otevřenýma očima zíral na sestru a ruka s nožem mu zvolna klesala. Pak mu vyklouzl z dlaně a zacinkal o zem.

„Bratře, co ti je?“

Ras ztěžka oddechoval. Pomalu se rozhlížel, jako by nechápal, jak se tam vlastně dostal. Ještě před vteřinou seděl na stromě, dva tisíce kilometrů odtud, uprostřed pralesa, s jistou smrtí před očima.

A teď...

El Obeid! Domov! Sestra!

„Sáro, jsi to ty? Jsem opravdu tady?“

„Jistěže jsi tady - ale jak to vypadáš? Tys odněkud uprchl? Panebože, neutekl jsi z vězení?“

„Možná ano,“ zamumlal rozechvěle. „Z duševního vězení. Z vězení, které nám zbudoval náš mozek. Ale - to přece není možné! Proč právě já?“

„Co tím myslíš? Já ti nerozumím...“

„Sáro, sám to nechápu. Panebože, vůbec nevím, jak jsem se sem dostal. Byl jsem na cestách s expedicí - expedicí!“ Náhle si uvědomil svůj úkol. Poslali ho, aby přivedl záchranu. Ale byli odtud dva tisíce kilometrů. To by však nebyl takový problém. Třeba s letadlem... Nebo s vrtulníkem...

„Poslouchej, Sáro, moji přátelé jsou v nebezpečí. Odešel jsem od nich teprve dnes v poledne - z Konga.“

Sestra na něj pohlédla s obavami. Ras měl horečku, to bylo jasné. Musela ho rychle dopravit k doktorovi.

„Máš doma nějaké potraviny?“ naléhal Ras. „Sbal je do nějakého pytle. Rychle!“

O deset minut později měl požadované potraviny v ruce.

„Otoč se, Sáro. Za hodinu budu zpátky. Musíš mi věřit, slyšíš?! Já...“

Rozeběhla se, minula ho a zabouchla dveře. Pak se o ně opřela vlastním tělem.

„Tady zůstaneš, Rasi, jasné? Ať chceš udělat, co chceš, nejdřív počkáš, než přijde pan doktor Schwarz a prohlédne tě. On už bude vědět...“

Zmlkla.

Jen na okamžik byla k bratrovi zády, když běžela ke dveřím. Když se k němu opět obrátila, místo, kde před zlomkem vteřiny stál, bylo prázdné.

A ještě čtvrtý případ si zaslouží, aby byl zaznamenán, protože byl zřejmě tím nejtajuplnějším. Spadal do oblasti parapsychologie, o které dodnes nikdo nic netušil. Na Zemi nebylo člověka, který by něco takového považoval za možné...

V bytě spisovatele Ernsta Ellerta se každý pátek odpoledne scházeli mladí umělci z mnichovské čtvrti Schwabing. Každý něco přinesl: láhev nebo šišku salámu, a pak společně poseděli.

I ten den tomu tak bylo.

Slavili narozeniny pracovitěho malíře Johnnyho, který ani při této příležitosti nedal skicák z ruky a alespoň mezi řečí kreslil podobu svých druhů.

Ellert mu v tom už dávno přestal bránit.

Trochu opožděně, jako vždy, dorazil Heinrich Lothar, o němž nikdo pořádně nevěděl, z čeho vlastně žije. Špitalo se o fotomodelkách a příležitostných překladech, ale Heinrichovi to nikterak nebránilo, aby místo pozdravu nešpitl své obvyklé: „Mohl bys mi do zítřka půjčit pět marek?“

Čtvrtý ve spolku byl Aarn Munro, vydavatel maličkého časopisu, který nikdo nečetl. Aarn Munro byl samozřejmě pseudonym, ale líbilo se mu, když mu říkali podle hrdiny jistého utopického románu. Protože ze svého časopisu nemohl žít, vykonával vedle toho ještě i civilní zaměstnání, ale o tom nerad mluvil. Pokládal se raději za umělce, a protože uměl dělat roztomilé kresbičky, byl mezi přáteli za umělce pokládán.

Nakonec je nutno zmínit se ještě o Frettelovi, který byl natolik chytrý, že své umělecké nadání vydával za vedlejší činnost..

Frettel byl zpěvák, konferenciér, pořadatel, manažer, mecenáš, organizátor - a lékař.

„Téma dnešního večera,“ začal hostitel, „by mělo být dané. Už minulý pátek se Frettel zmínil o podivných událostech v Londýně. Nenašli jsme žádné vysvětlení. Lothar tvrdí, že by mohlo jít o jednu z okultních nauk, o kterých já osobně mnoho nevím. Přesněji - měl jsem až do včerejška ten dojem.“

Lothar si vzal olivu a zamyšleně do sebe obrátil sklenku.

„Proč do včerejška?“ zamumlal. „Co to má znamenat?“

„Ze jsem změnil názor,“ odvětil Ellert a pokusil se zachránit jednu z oliv, ale nepodařilo se mu to. „Umělec přece smí měnit názory, kdy se mu zachce.“

„Je to taky to jediné, co změnit může,“ dodal ironicky Frettel.

„Možná taky občas číslice na honorářových požadavcích.“

„Ty jsi doktor!“ upozorňoval ho Ellert. „U spisovatelů to není tak jednoduché. Naši nakladatelé...“

„Našimi nakladateli jsou nemocenské pokladny,“ řekl dvoj smyslně Frettel a zapálil si dlouhou dýmku. „Pracují s předepsanými sazbami.“

Aarna tyhle věci nezajímaly, protože on svým autorům žádné honoráře nevyplácel. Mohli být rádi, že viděli své jméno vytištěné v časopise. Proto briskně namítl: „Pročs tedy včera změnil vztah k okultním vědám?“

Ellert byl rád, že už nemusí mluvit o penězích. „Protože se mi včera stalo něco zvláštního.“

„Vyprávěj!“ vyzval ho Johnny a snažil se popadnout láhev whisky, dřív než se vyprázdní. „Třeba mě přitom něco napadne.“

„To nemyslím,“ odvětil Ellert a zamrkal, pak však zcela vážně pokračoval: „Dobrá. Povím vám ten příběh - je to velmi zá jímavý příběh, a předem vás upozorňuji, že mi asi těžko uvěříte.“

Počkal, až se hosté pohodlně uvelebí a pak se zeptal: „Co si myslíte o cestě časem?“

Aarn zavrčel: „Tvoje hobby, že? Jednou jsi o tom dokonce něco napsal, což ti měli někteří rozumní lidé dost za zlé. Jestli chceš znát můj názor, podle mě je to poměrně zábavný výmysl.“

Ostatní souhlasně přitakali.

„Nečekal jsem jinou reakci. No dobrá, ale přesto si ten příběh poslechněte. Každému z nás se už stalo, že ve snu cestoval časem do minulosti nebo do budoucnosti. Dokonce i v bdělém stavu jsou vzpomínky jistou cestou do minulosti. V duševním slova smyslu tedy něco takového docela dobře existuje.“

„Moment!“ namítal Frettel. „To je přece nesmysl! Co má tohle společného s cestou časem? Abychom mohli o tomto pojmu hovořit, musí být jasné, že jde o cestu těla a nikoli ducha!“

„Velmi správně,“ přitakal Ellert. „Souhlasím, i když uznávám i tu druhou možnost jako určité východisko a předpoklad. Stručně a jasné: večer občas ležím dlouhé hodiny a přemýšlím, jestli by nebylo možné podívat se do budoucnosti - nejlepší by podle mě bylo podívat se tam jen duchem a nikoli tělesně. Lámu si tedy hlavu s rozdíly mezi sny, fantazií a přáním, mezi hypotetickou možností teleportace a temporální portace, jestli to tak smím nazvat.“

„Hochu, hochu,“ zavrtěl hlavou Johnny. „S tebou je ale zábava.“

„Začíná to být napínavé!“ poznamenal ironicky Lothar:

„Dál!“ požadoval Aarn.

Ellert pokračoval.

„Zajímá mě budoucnost. Nikdo neví, co bude... Loni jsme dvakrát či třikrát unikli o vlas zániku světa. Jedna atomová válka a je po nás. To je snad každému jasné. Kdyby nezasáhl ten Rhodan, dnes už bychom tu naseděli. A přesto z něj dělají nepřítelé. Takže abych neodbíhal... Včera večer jsem tu ležel na posteli a vši silou jsem se snažil zjistit, co bude za rok - a najednou jsem to věděl!“

„Jak, prosím?“ vyjekl Johnny a málem upustil láhev. „Tys to věděl? To nám musíš vysvětlit!“

„Hned to bude... Zatímco jsem se soustřeďoval, najednou jsem cítil, jak se ve mně něco mění. Ale stalo se to příliš rychle, než abych to stačil zaznamenat. V místnosti se setmělo - já se vznášel ve tmě - a pak se najednou rozjasnilo. Seděl jsem na posteli a během vteřiny nastal den.“

„Myslím, žeš byl opilý,“ domníval se Johnny.

Ellert zavrtěl hlavou.

„Jen počkej, příteli. Ještě nejsem se svým příběhem hotov. Byl tedy den a svítlo slunce. Já vstal a překvapeně se rozhlížel. Nejdřív jsem si myslel, že jsem tvrdě usnul a že je ráno. Pak jsem si ale všiml, že chybí dva z mých obrazů. Mimochodem, byly původně od tebe, Johnny. Místo nich tam visely dva jiné. Podepsané Aarnem...“

„Tak velké obrazy jsem ještě nikdy nenamaloval,“ namítal Aarn.

„No právě!“ přikývl Ellert. „Tím jsme získali první důkaz. Ty je totiž namaluješ! A dva mi věnuješ. Ty, které jsem včera viděl!“

„Zbláznil se,“ zašeptal Lothar Frettelovi. „Měl bys ho prohlídnout.“

„Já opravuju slepá střeva, nikoli duševně choré,“ suše opáčil doktor. Ellert se nenechal rušit a pokračoval.

„Nejdřív jsem samozřejmě nic nechápal. Podíval jsem se na ty obrazy - mimochodem, jsou skvělé, Aarne - a kráčel jsem dál. Zastavil jsem se před kalendářem. Bylo na něm datum 18. listopadu příštího roku!“

Johnny se začal smát. Frettel byl vážný. Ellert pokračoval:

„Podle mne se stalo následující: na základě mého přání se moje duše octla v budoucnosti a tělo zůstalo tady. Respektive: moje nynější duše vklouzla do těla o jeden rok staršího Ellerta. Ale...,“ rozhlédl se po přítomných, jedno vám můžu říct: na tom kalendáři byla zaznamenána naše schůzka. Za rok budeme ještě všichni naživu...“

„Fajn,“ přitakal Frettel. „A kde je pointa?“

„Pointa?“

„No jistě. Pointa. Gag. Kde je?“

Ellert si zapálil cigaretu a zvážněl. „Nic takového nemám. Ten příběh je prostě pravdivý. Mám vám to dokázat?“

„To by od tebe bylo milé,“ souhlasil Lothar a ostatní se přidali.

„Dobrá, já se tedy nyní pokusím navštívit náš následující večer. Budu vědět, o čem si budeme povídat za týden - nebo lépe řečeno - co se mezitím stane. Během příštího týdne zažijete tedy vše, co vám povím předem. Souhlasíte?“

„Jistě,“ zašklebil se Frettel.

Ellert zavřel oči a přestal se hýbat. Oddechoval klidně a rovnoměrně. Frettel se snažil zaznamenat nějakou fyziognomickou změnu, ale nic neviděl. Začal být netrpělivý, a tak zaklepal Ellertovi na rameno. „Už jsi začal?“

Ellert neodpovídal. Spal a nenechal se vzbudit. Frettel zkontroloval všechny tělesné funkce. Vše bylo v pořádku. Jen ho nebylo možné probudit.

„Už je to pět minut,“ řekl a podíval se na hodinky. Přítomní zvážněli...

Vtom Ellert otevřel oči, chvilku se popleteně rozhlížel, pak se slabě pousmál.

„No naléhal Aarn. „Tak co

„Byl jsem v budoucnosti,“ zašeptal Ellert. „Přesně pět minut. Ale bohužel vám nic nepovím, protože jsme se příští pátek nesešli. Nenašel jsem tu své tělo. Bylo jinde.“

„Kde?“

„V Asii. Přesněji řečeno v poušti Gobi. Samozřejmě vůbec nevím, jak se tam dostane. Ale přečetl jsem tam nějaké noviny. Bohužel jsem je nemohl přinést, protože materii nelze časem transportovat: Ale jisté zprávy jsem si zapamatoval.“

„Rád bych věděl, proč zrovna ty budeš v poušti Gobi. Tam přece přistál ten Američan.“

„Přesně,“ přitakal Ellert. „Za sedm dní budu stát před Perry Rhodanem.“

„Roztomilý příběh,“ přitakal Lothar. „Řekl bych, že podle toho napíšeš svůj další romantický román.“

Zasmáli se. Jenom Ellert zůstal vážný.

„Během příštích dnů se tomu přestanete smát. Obávám se, že mezi nebem a zemí je mnohem víc věcí, o kterých vůbec nic netušíme. Pozití se konají volby. Já už znám výsledek. Postačí vám to jako důkaz?“

Frettel přimhouřil oči. „Jistě - ale to může být náhoda.“

Ellert zavrtěl hlavou.

„Výsledek voleb můžu uhádnout náhodou, ale už ne skutečnost, že vítěz voleb ještě tentýž večer podlehne srdečnímu infarktu. Volby se budou muset za čtyři týdny opakovat.“

Přítomní zmlkli.

Pak Frettel nadšeně zajásal: „To je teletemporace! Vynalezl jsi nový okultní obor, Ellerte!“

Ellert zvedl zasmušilou tvář: „Nevynalezl, milý Frettele - jenom našel!“

Perry mu to připadalo, jako by měl oči zavřené jenom vteřinu. Když je znovu otevřel, nic se nezměnilo. Vedle seděl v indoktrinátoru Bully a také se pokoušel otevřít oči. Ve tváři měl vepsán nepopsatelný údiv.

U řídicího panelu stál Crest.

„Můžete vstát,“ řekl klidně. „Oba jste získali stejné vzdělání. Jediný rozdíl je ve vaší specifické vlastnosti, Perry, kterou Bullyho o něco převyšujete: vaši schopnost přizpůsobit se nově vzniklé situaci jsem ještě o něco zdokonalil. Kromě toho jsem posílil vaše sugestivní vědomí. Nyní neexistuje člověk, který by odolal a neuposlechl váš příkaz. Víím, že tuhle hypnotickou supervlastnost nikdy nezneužijete, ale budete ji prostě potřebovat k naplnění našich společných plánů.“

Perry si odhrnul vlasy z čela.

„Zatím žádný rozdíl nevidím...“

Crest se usmál.

„Jaká je druhá odmocnina čísla 527 076?“

„Sedm set dvacet šest - proč?“

Perry vyslovil číslo okamžitě a naprosto samozřejmě, a teprve pak se zarazil. Bully ho chytil za paži: „Já to víím taky...“

„Váš mozek počítá automaticky rychlostí světla - jestli to tak smím vyjádřit,“ vysvětloval Crest. „Počítá v podvědomí. Vaše vědomí je využito pro důležitější věci. Jste pořád ještě přesvědčen, že si neuvědomujete žádnou změnu?“

Bully kroutil hlavou. „A chudák můj učitel matematiky pořád tvrdil, že se matematiku nikdy nenaučím. Kdyby mohl tohle vidět...“

„Během následujících dní toho na sobě najdete ještě mnohem více. Nelekejte se toho. Vysvětlení je prosté: indoktrinátor.“

„Doufám, že se s tím vyrovnáme.“

„Budete muset. A nyní mne prosím následujte. Musíme si pohovořit. Naše spojení s okolním světem bylo přerušeno - rušičky. Jeden z vás musí opustit kopuli, aby získal informace. Navíc potřebujeme materiál a spolupracovníky. V téhle poušti vznikne podnik, jaký na Zemi ještě nikdo neviděl. Bez výkonných lodí se na Arkon nikdy nepodíváme - a my se tam přece chceme podívat, že?“

Perry přitakal. „Půjdu já,“ řekl. „Jenže oni mě určitě hned objeví.“

„Ano,“ řekl Crest. „Ale teď už víte, co si vezmete s sebou.“

Perry to okamžitě věděl. Mikroreaktor, který ho kdykoli obklopí ochranným energetickým štítem. Převaděč světelných vln jej učiní neviditelným lidskému oku. Zabudovaný neutralizátor gravitace dodá nositeli speciálního skafandru schopnost letu na krátké vzdálenosti...

„Kdy budu moci odejít?“

„Ještě dnes v noci. Nejdřív spolu ale dojednáme podrobnosti. Thora souhlasí. I když nerada...“

„To jsem si myslel,“ poznamenal Perry.

Los Angeles o dva dny později.

V malé restauraci u cesty k letišti seděl Perry Rhodan nad mohutným stejekem a snažil se ho zmoci. Od včerejška měl za sebou složité rozhovory s řediteli tří velkých průmyslových center. Podařilo se mu získat příslib pozdějších dodávek. Udal krycí adresu v Hongkongu.

Venku na parkovišti na něj čekalo taxi.

Perry seděl uprostřed lidí, kteří ho považovali za nepřítele lidstva, ale neměl strach. Zatím ho nikdo nepoznal. A i kdyby... Ve své speciální kombinéze si připadal naprosto bezpečně. Měl ji pod obyčejným oblečením.

Vedle se posadil muž, který působil pěstěným dojmem. Velké sluneční brýle mu zakrývaly oči. Vytáhl z kapsy noviny a zahloubal se do nich.

Perry se opět soustředil na stejek a bojoval s vnitřním neklidem. Sdělovací prostředky se už dva dny tvářily, jako by problém z pouště Gobi sám od sebe zmizel. Ani v nejmenším se tomuto tématu nevěnovaly. Tenhle nápadný klid byl mimořádně podezřelý.

Pak si zase vzpomněl na jednání s průmyslníky. Ti byli ochotni spolupracovat, protože rychle pochopili, jaké jim to přinese výhody.

Muž vedle u stolu odložil noviny. Obrátil se k Perrymu: „Dovolíte? Smím se vás na něco zeptat?“

Perry překvapeně přikývl. „Prosím...“

Cizinec se křečovitě usmál.

„Promiňte, pane, ale podle všeho musíte být Perry Rhodan. Ne, nebojte se mě. Jsem dalek toho, abych vás prozradil. Udělal jste pro nás všechny velmi mnoho dobrého. Ale - nevím, jak vám to mám říct... Četl jste noviny?“

Perry zavrtěl hlavou.

„No, před týdnem se o mně hodně psalo, víte... Jmenuji se John Marshall, jestli vám to jméno něco říká.“

Perry si vzpomněl. Tu a tam zachytili televizní zprávy...

Zvedl obočí: „Vy čtete myšlenky, pane Marshall? Sedíte vedle mě, a tak se vám podařilo zachytit mé myšlenky. Už tedy víte, kdo jsem, je to tak?“

„Ano...“

Perry se zamyslel a položil Marshallovi několik otázek ohledně jeho narození a dětství. Pak se krátce zamyslel a vyhrkl: „Hirošima! Záření! Musí tedy existovat ještě více mutantů!“

„Mutantů?“

„Lidi se změněnou genetickou výbavou. Záření zapůsobilo na jejich embryonální mozek...“ Perry se odmlčel a zamyslel se. Kdyby se mu podařilo spojit tyhle lidi s mimořádnými schopnostmi a kdyby je tak mohl získat pro své cíle! Jak rychle by se pak lidstvo pohnulo kupředu!... Zarazil se. Pohlédl na Marshallovu vyjevenou tvář a uvědomil si, že mu ten člověk čte myšlenky.

„Proč jste mě oslovil?“

John Marshall se nejistě usmál. „Chtěl jsem na své schopnosti vydělat. Proto jsem přiletěl do Ameriky. Nabízejí mi obrovské sumy, ale já mám za to, že na mě čeká větší úkol. Sám jste ho teď naznačil ve svých myšlenkách.“

Perry si oddech. „Vy byste byl ochoten pro mě pracovat?“

„Ano.“

Já vám ale zatím nemohu nabídnout žádné peníze.“

„Na tomto světě jsou věci, které znamenají mnohem víc než pouhé peníze. Například ideály...“

„Ideály? Jak tomu mám rozumět?“

„Proč bojujete proti celému světu? Jenom kvůli moci?“

„I kvůli moci, ale ne samoúčelně...“

„Právě! Proto jsem ochoten s vámi spolupracovat.“

Perry si ho zkoumavě prohlížel. Ten muž se mu líbil. Podal mu ruku. John Marshall ji pevně stiskl. Pak přimhouřil oči a zašeptal: „Jsou vám na stopě, Rhodane. Tři vozy táhly venku patří policii. Jeden zastavil u vašeho taxíku. Dva muži mluví s vaším řidičem a teď jdou sem. Co uděláte?“

Perry se hluboce zamyslel...

Když si to dva nenápadní muži namířili k jeho stolu, Perry nenápadně kývl na Johna a položil pod talíř bankovku. Pak vstal. „Sejdeme se na letišti - tři kilometry odtud. Za hodinu.“

John přikývl, vstal a odcházel na toaletu.

Oba agenti chvíli váhali, pak vykročili ke Rhodanovi. Jeden strčil ruku do kapsy, kde měl ukrytou zbraň. Druhý přistoupil k Perrymu zezadu a položil mu ruku na rameno. „Perry Rhodane, jménem zákona...“

Perry se otočil a zabodl do něj zrak. „Přejete si?“

„Jste Perry Rhodan...“

„Jmenuji se Foster Douglas, jestli dovolíte. Proč mě obtěžujete?“

Muž zaváhal, ale jeho kole a byl neúprosný. Vytáhl z kapsy pistoli a namířil na Perryho. „Žádné hlouposti, Rhodane! A pojďte hezky s námi!“

Perry na něj pohlédl. „Jsem Foster Douglas, dejte mi pokoj.“

Někteří z hostů zpozorněli. John Marshall vyšel od toalet a namířil si to ven k taxíkům.

„Nechte mě jít,“ řekl Perry a jeho mozek vyslal příkaz. „Perryho Rhodana jste nenašli. Ohlaste to svým nadřízeným. Rozuměli jste?“

Jeden agent přitakal. Druhý ještě váhal.

Perry zamířil ke dveřím. Necítil se příliš jistě, protože kdyby ten váhavec vystřelil, dostal by ho. Neměl zapnutý energetický štít, nechtěl vypadat nápadně...

Ale oba agenti tam stáli a nebyli schopni se rozhodnout. Perry už mezitím nasedl do taxíku. Těsně za ním čekal policejní vůz. Řidič svíral v ruce sluchátko a rychle do něj cosi hlásil. Jistě se divil chování svých kolegů.

„Letiště!“ přikázal Perry.

Taxík nastartoval, vyjel z parkoviště a už byl na ulici.

Agenti v lokále zvolna překonávali šok. Bylo to, jako by se probouzeli ze sna. Stůl před nimi byl prázdný a Perry Rhodan pryč.

„To je nějaký trik!“ zanađával agent s pistolí a rozběhl se ven k řidiči svého vozu. Křičel na něj: „Proč jsi ho nechal ujet?!“

Muž odložil sluchátko. „Jak, ujet? Já myslel, že jste ho propustili? Že to nebyl Rhodan?“

Právě přicházel i druhý agent. Tlak z jeho mozku zmizel. Už opět samostatně uvažoval. „Hypnóza! Ten chlap nás zmrazil! Kterým směrem ujet?“

Řidič ukázal na ulici: „K letišti.“

„Za ním! Vyhlas poplach! Dělej!“

Auto nastartovalo a vyřítilo se na hvízdajících pneumatikách za taxíkem.

John Marshall mezitím našel jiné taxi a vyjel téměř současně s tajnými. Seděl a soustředoval se. Snažil se zachytit myšlenky agentů, ale bezúspěšně. Všude kolem bylo příliš mnoho nejrůznějších impulsů. Takže mu nezbylo než požádat řidiče, aby se držel černé limuzíny před nimi.

Perry Rhodan se na letiště dostal jako první. Zaplatil a rychle se ztratil v davu lidí v letištní hale.

Najednou se rozezněly sirény a ve všech vchodech a východech stáli uniformovaní policisté spolu s muži v civilu. Přepážky se zavíraly a pasažéři zneklidněli. Pak se z reproduktorů ozvalo: „Zachovejte klid! Policie obklíčila budovu. Tohle je cvičení! Zůstaňte na svých místech!“

Perry věděl, že se nachází na civilním letišti. Ale věděl i to, že na okraji letištní plochy stojí v pohotovosti tryskáč IIA, neustále připravený vzlétnout. Posádka se skládala z pilota a tří mužů.

Stál ve skupince nadávajících obchodníků. Padesát metrů od něj se John Marshall nenápadně snažil protlačit davem, aby se dostal do jeho blízkosti. Dva agenti; se kterými měl Perry už co do činění, obcházeli skupinku po skupince.

Perry zatnul zuby a stiskl skryté tlačítko. Aktivoval přeměňovač světelných vln a stal se neviditelným.

Opatrně, aby se s nikým nesrazil, se pohyboval směrem k Johnovi. Bývalý bankovní úředník se vylekal, když pocítil dotek a nikoho neviděl, ale to už v duchu slyšel Perryho myšlenky:

„Zůstaňte stát, Marshall. Jsem neviditelný, nenajdou mě. Za chvíli to tady budou muset zabalit. Nesmějí přerušit provoz nadlouho.“

John přitakal. Čekali.

„Na letišti stojí tryskáč. Pokusíme se k němu dostat. Jdete se mnou, ne?“

John přitakal.

„Dobrá. Nemůžeme tady čekat věčně. Jděte tedy zvolna směrem k bariéře. Jakmile se zviditelním, držte se těsně při mně. V případě nouze nás obklopím energetickým štítem a půjdeme k letounu společně. Rozuměl jste mi?“

John znovu přikývl a pomalu vykročil. I ostatní pasažéři mezitím ztratili trpělivost a opouštěli svá místa. Nikdo jim v tom nemohl bránit.

John ukázal pas a prošel. Za okamžik byli oba muži venku z budovy a před nimi se rozprostírala plocha letiště.

Pak spatřili letoun. Namířili si to k němu.

Dva členové posádky leželi ve stínu křídla na trávě a odpočívali. Pilot kontroloval něco na zádi, čtvrtý muž seděl v kabině a přijímal u vysílačky hlášení. Pilot přerušil práci a zahleděl se na Johna.

„Pozor,“ varoval Perry. „Zviditelním se.“

Pilot i oba odpočívající muži vytřeštili oči, když se před nimi náhle zhmotnil druhý muž. Ale protože byli v pohotovosti kvůli Perry Rhodanovi, hned jim došlo, kdo to asi může být. Jedině Perry Rhodan mohl být schopen něčeho takového.

„Ihned nastartujte!“ přikázal Perry pilotovi. Upřeně mu přitom hleděl do očí.

Pilot se slabě pousmál, ale z kabiny se náhle otočil spojař a namířil na Perryho pistolí. „Kdo jste?“

„Je to Rhodan,“ řekl pilot. „Tu bouchačku zase klidně schovej. Nebude ti nic platná. Muž, který umí být neviditelný, je určitě proti kulkám chráněn. Mám pravdu, pane Rhodane?“

Perry přitakal.

„Takže, pane Rhodane,“ řekl pilot, „nasedněte. Mám pohonných hmot, že vás dovezu přes polovinu zeměkoule.“

„Mysli to upřímně,“ zašeptal Perrymu do ucha John. „Drží s vámi - to je zvláštní.“

„A ostatní?“

„Nevědí, co mají dělat.“

Perry se otočil k pilotovi. „Proč mi chcete pomoci?“

„Nutíte mě k tomu, nebo snad ne? Hej, Hale a Jime, připravte stroj!“

Zanedlouho se letoun řítí vzdušným koridorem k Pacifiku. Perry cítil vděčnost. Nebyl sám, měl mezi lidmi přátele, dokonce mnoho přátel. Najednou věděl, že si lidstvo zaslouží stát jednoho dne po boku Arkonidanů.

Kapitán Klein neměl dobrou náladu.

Stál na kopci a díval se k jihu. Mocná koule arkonidské lodi se odrážela od horizontu. Stardust vedle ní vypadala jenom jako temná skvrnka. V pravidelných intervalech detonovaly ve stále stejném bodě energetického ochranného štítu bomby.

Hluboko pod Kleinem se chvěla země. Speciální jednotky hloubily ve dne v noci bez přestávky štolu.

Neexistovala možnost, jak Rhodana varovat. Jeho základna byla zcela izolována a odrušena...

Ještě dva dny...

Už jen dva dny a stroje se podvrtnají pod štít.

Klein za sebou zaslechl kroky. Přicházel Kosnov. I Rus měl vážnou a zamyšlenou tvář.

„Rhodan není na základně,“ řekl tiše, jako by se obával, že je někdo může odposlouchávat. „Viděli ho v Los Angeles. Jestli zprávy nelžou, utekl jím v letadle IIA.“

„No fajn,“ ušklíbl se Klein. „Tak to tady brzy bude. Ještě stihne ohňostroj.“

„On se musí dozvědět, co se tu děje... Jinak z něj a jeho přátel nic nezbyde...“

„Najdeme si k němu cestu,“ uklidňoval Klein. „I kdybych měl jít sám ke kopuli a varovat je.“

„Ochrannou hradbou nikdo neprojde. Víte přece, že nám nevěří. Mercant o naší zradě určitě ví.“

„Ale nic proti tomu nedělá. Skoro bych řekl, že nám - a Rhodanovi - dává v duchu za pravdu. Pak se ale zase musím ptát, proč svolil k tomuto útoku. Pomalu už nic nechápu.“

„On musí! Nesmí se k nám veřejně přiznat. To by ho zbavili úřadu a jen bychom si pohoršili... Jednoho dne se ale i Mercant k Rhodanovi přidá, uvidíte.“

„Ale co když Rhodan do té doby zemře?“

„Toho se nebojím, něco uděláme, i kdybych měl přitom zahynout. Bomba ještě není ve štolě.“

„A štola ještě není hotová,“ přitakal Klein.

Naposledy pohlédli k energetickému zvonu, pak se otočili a sestupovali po odvráceném svahu dolů. Právě tam sundávali z transportéru další razící stroj. Všude postávaly skupinky techniků. Plukovník Cretcher hovořil s generálporučíkem Tai Tiangem.

Po rozježděné zemi přibíhal muž. Doběhl ke generálovi a zasalutoval. Pak mu podal nějaký lístek. Tai si přečetl zprávu a ukázal ji Cretcherovi. Aniž by vyčkal na jeho reakci, otočil se a zmizel v ústí štoly. Cretcher chvíli bezradně stál a pak šel pomalu za ním.

Kosnov se zasmušil. „Co to bylo?“

„Když si trochu pospíšíme, tak ještě chytíme toho poslíčka!“

Rozběhli se za odcházejícím. Klein ho chytil za rukáv: „Co se děje?“

„Rhodan!“ vyhrkl muž. Byl to čínský voják. Mluvil špatně anglicky. „Letadlo. Ukradl...“

„To se ví už od včerejška,“ skočil mu Kosnov do řeči.

„Letí sem - Rhodan. Za pět minut...“

Klein pohlédl na Kosnova. Tak o to tedy šlo!

Nechali zaraženého posla stát a utíkali ke vchodu do štoly. Velení se určitě bude snažit Rhodana za každou cenu dostat dřív, než se vrátí na základnu...

„Rychle, Kosnove, za generálem! Mám nápad.“

Generál Tai překvapeně pohlédl na přibíhající agenty. „Co je? Jak se opovažujete...“

„Zrušte rozkaz k palbě!“ požadoval Klein.

„Co vy o tom víte?“

„Poslouchejte dobře, generále: co když vám Rhodan unikne? Jenom se vám podaří nedovolit mu vstoupit zpět na základnu. Takže až základna vyletí do vzduchu, Rhodan na ní třeba nebude! Vlastně ho zachráníte!“

Generál rychle uvažoval.

„To není hloupé. Dobrá, nechám tedy Rhodana přistát a dovolím mu, aby vstoupil pod štít. Stejně nám neuteče. Bomba už je na cestě. Jsme hotovi dřív, než se předpokládalo. Plukovník Cretcher mi to právě hlásil. Zařídím potřebné,“ řekl a zmizel u spojařů.

Klein a Kosnov pak znovu stoupali na pahorek, aby se stali svědky Rhodanova přistání.

Perryho přistání proběhlo hladce. Perry poděkoval pilotovi, kterého nyní bezesporu čekaly nepříjemné chvíle, a pak s Johnem Marshallem zvolna prošli ochranným štítem.

Sotva se octli uvnitř, málem zakopli o muže, který se před nimi zničehonic vynořil a vyděšeně na ně zíral.

Perry se zarazil...

Stroj podobající se torpédu se zakusoval do skály. Rozemleté balvany na opačném konci vyplivoval na pásový dopravník.

Plukovník Cretcher stál vedle Kleina a Lia. Jeho tvář prozrazovala uspokojení.

„Byl to od vás dobrý nápad, Kleine. Na Rhodana skutečně nemělo cenu střílet. Pochválím vás před Mercantem.“

„Bude mít radost,“ opáčil dvojsmyslně Klein.

Poručík Li ukázal na stroj. „Jak dlouho ještě?“

„Do zítřka do večera. Kolmá štola bude jen tak široká, kolik bude potřebovat bomba. Pozitíří už nebude žádný Perry Rhodan existovat - a žádní Arkonidané.“

„Svět si oddechne,“ zamumlal Klein.
 „Možná,“ dodal Cretcher a opět se věnoval strojům. Klein a Li se vraceli.
 „Musíme Rhodana varovat,“ zoufale šeptal Klein. „Zítra bude pozdě...“
 „Ne tak nahlas,“ špitl Li. „Taky nevím, co dál. Připadám si, jako bych Rhodana zradil... Už pozítří znovu vypukne studená válka - a znovu budeme mít věčný strach z atomové zkázy...“
 Klein se zastavil. „Ještě tuto noc se pokusím proniknout obklíčením.“
 Číňan zavrtěl hlavou. „Co tím získáte? Myslíte si, i kdyby se vám to nakrásně povedlo, že vás Rhodan uvidí? Ani si nevšimne, že se blížíte. Ledaže byste na sebe nějak upozornil. Ale jak?“
 „Psst - někdo jde...“
 Zmlkli a pak před sebou náhle spatřili japonského technika jménem Tako.
 Zarazili se. To nebylo možné! Tako byl ještě před chvílí dole ve štolě u plukovníka! A teď jim krácel vstříc z vrcholku kopce!
 „Kde se tu berete?“ otázal se Klein.
 „Předběhl jsem vás,“ bránil se Tako.
 „Lžete!“ vyjel na něj Li. „Museli bychom vás vidět! Povězte nám pravdu!“
 V očích malého Japonce se najednou objevil strach. „Nevěřili byste mi... Zapomeňte na to.“
 „Víte co,“ začal Klein, „povíme si to jinde. Pojd'te se mnou. Tohle je zakázaná zóna, tady nemáte co dělat,“ dodal a sáhl Japonci po paži.
 Ale hmátl do prázdna! Japonce zmizel! Stejně náhle, jako se zjevil, byl zase pryč!
 „Co je to, Kleine? Kde je Tako?“
 Klein jako by se probouzel ze sna. „To kdybych věděl... Buď trpím halucinacemi, nebo...“
 „Nebo?“
 „Nebo se dokáže udělat neviditelným, Li! Ale to přece nejde! To je vyloučeno!“
 Li zíral do skalní stěny. „Víte, Kleine, slyšel jsem o podivných věcech. O tom, jak lidé mizejí a objevují se na jiných místech...“
 „Človče, Li, žijeme ve dvacátém století.“
 „No právě. Je to následek tohoto století. Slyšel jste o mutantech? O lidech, kteří v sobě objevují mimořádné schopnosti? Tako je možná jedním z nich. Odhadoval bych to na teleportaci.“
 „Vy myslíte...?“
 „Ano. Že se Tako jenom pomocí vůle dokáže přemisťovat v prostoru. Poslouchá se to jako pohádka, ale za určitých předpokladů je to možné.“
 „Za jakých předpokladů?“
 „Záření. Radioaktivní záření...“
 Klein zbledl.
 „Pojd'te,“ řekl Li. „Musíme Taka najít...“

„Ptejte se,“ řekl Tako a zavřel dveře.
 Byli v místnosti sami: Li hlídal chodbu.
 „Vy jste mutant?“ otázal se Klein.
 „Moje rodiče přežili katastrofu v Hirošimě. Krátce nato jsem se narodil. Matka zemřela na následky záření. Otec těžce onemocněl. Jenom já zůstal zdrav - až na tu mimořádnou schopnost. Objevil jsem ji v sobě loni. Co se mnou teď uděláte, pane Kleine?“
 „Ničeho se nebojte, Tako. Do jak velké vzdálenosti jste schopen se tímto způsobem dostávat?“
 „Asi půl kilometru. Dál ne. Musím tedy dělat jakési skoky, chci-li se dostat na delší vzdálenost.“
 „Jen pět set metrů?“ zklamaně protáhl Klein, ale pak změnil téma: „Povězte mi, nenávidíte muže jménem Perry Rhodan?“
 Tako se usmál. „Jste přece důstojník tajné služby, Kleine...“
 „Jistě, ale věřte, že tohle není chyták. Chci vědět pravdu. Teď hodně riskuji, Tako, ale důvěřuji vám - tahle akce, kvůli které tu všichni jsme, nesmí skončit úspěchem. Jestli Rhodan zemře, už zítra mohou všude vyrůst atomové hříby. Ty, které zabily vaše rodiče. Zničující atomové válce zabráni jenom on - Perry Rhodan. To je můj názor a věřte mi, že je upřímný. Co vy na to?“
 Tako Kakuta nehnul brvou. „Perry Rhodan má už dnes víc přátel, než v kolik se odvažuje doufat. Zatím musejí své názory skrývat, protože moc vládnoucích je ještě silná. Co nám zbývá jiného, než poslouchat? Může se jim člověk sám bránit?“
 „Proč sám? Spojme se! A co se týče té katastrofy, můžeme jí zabránit! Máme přece vás, Tako!“
 „Co já? Co mohu udělat?“
 „Půjdete za Rhodanem a budete ho varovat. Nikdo kromě vás se k němu nemůže dostat. Energetický štít vás asi nezastaví...“

„Ne,“ přikývl Tako. „To máte pravdu.“

„Jak to? Vy to víte?“

„Jistě. Ale nač tolik slov. Vy mě chcete poslat za Rhodanem, abych ho varoval?“

Klein přitakal.

„Takže dobrá,“ odvětil Tako. „Už mě to taky napadlo. Perry ho Rhodana jsem už varoval, kapitáne Kleine. Radil bych vám, abyste po dnešní půlnoci nevstupovali do štol. To je zase Rhodanovo varování.“

Klein na Taka chvilku zíral a pak zamumlal: „Máte pravdu, Tako. Rhodan má skutečně víc přátel, než si myslí...“

„Podívejte, tohle je Bully,“ řekl Perry Rhodan a ukázal na muže, který jim kráčet vstříc. „Mimochodem, Johne, ten Japonec Tako - říkal pravdu, když nás varoval?“

John přikývl. „Úplnou pravdu, Perry. Říkal to, co si myslel.“

„Kdo je Bully?“

Můj přítel Reginald Bull, druhý pilot a technik Stardustu.“

„Konečně, Perry,“ přivítal Bull přítele. „A vedeš s sebou návštěvu? Kdo je ten džentlmen?“

Než Perry stačil Johna představit, John začal sám: „Zaprvé nikdy nepoužívám pomádu, ctěný pane Bulle: Moje vlasy jsou tak hladké od přírody. Zadruhé ani vy nejste zrovna krasavec a za třetí je vám houby do toho, jak jsem se vlastně na pana Rhodana přilepil.“

Bullyho rezatá hříva jako by začínala vstávat. Čelist mu zvol na spadla. Očima bezradně zíral na Marshalla a pak na Perryho.

„Panebože,“ zalapal konečně po dechu. „Ten chlap snad umí číst myšlenky?“

„Uhádl jsi,“ přikývl Perry a kousl se do rtu, aby nepropukl ve smích. „Na tvém místě bych byl příště opatrnější, až se zase rozhodneš přemýšlet. Smím ti představit Johna Marshalla, prvního telepata probouzejícího se lidstva?“

„Těší mě,“ zamumlal stále ještě zaražený Bully.

Potěšení na mé straně,“ řekl John a podával mu ruku. „Obzvlášť teď, když už držíte své myšlenky na uzdě.“

„Všecko v pořádku, Bully?“ zeptal se Perry.

„Jasně, šéfe.“

„Dobrá. Pojd'me. Musím nutně mluvit s Crestem. Spěchá to. Připravují na nás útok. Zítra nás chtějí vyhodit do vzduchu. Milí lidé, že?“

„Velmi milí,“ souhlasil Bully. „Jak - vyhodit do vzduchu?“

„Později vše objasním.“

Crest čekal před kulovitou lodí. Eric Manoli stál vedle něho, Haggard stranou. Thora pozorovala v pozadí činnost robotů.

„Jsem rád, že jste se v pořádku vrátil,“ pozdravil Crest svého pozemského spojence. „Měl jste úspěch?“

„Prosím, Creste, ihned volejte Thoru. Musíme jednat rychle, nebo jsme ztraceni. Pozemské mocnosti spolupracují, a proto jsou stále nebezpečné. Energetický štít nebyli schopni prolomit, tak hledali jinou cestu. Prokopali podzemní štolu až pod tuto loď. Zítra má být pod námi odpálena bomba.“

„Vy jste někoho přivedl?“ otázal se Crest, aniž by cokoli poznamenal k hrozícímu nebezpečí. „Cítím, že je to telepat. Tím pádem lidstvo přeskočilo další stupeň vývoje. Vítejte, pane Marshall! Jak vidíte, i můj mozek dokáže jistě věci, ale tuto schopnost používám jen zřídka. Co jste to říkal, Perry? Štola? Bomba? Thora bude mít radost.“

Pokud měla opravdu radost, neprojevila ji.

„Lidé nikdy neprohlédnou,“ komentovala o chvíli později tuto zprávu, když usedli do konferenční místnosti lodi mimozemšťanů. „Je na čase uštědřit jim lekci, na kterou nikdy nezapomenou.“

„Nerad bych, abyste udělala něco nerozvážného,“ upozorňoval ji Crest. „Postačí, zabráníme-li jejich útoku.“

„Kdyby bylo po mém, tenhle druh bych vyvražдила,“ odvětila Thora.

„To by bylo nejenom hloupé, ale také nebezpečné. A vy dobře víte proč,“ strízlivě opáčil Crest.

„Dobrá, přizpůsobím se většině. Co uděláme?“

„Je možné zničit tu štolu odtud?“ otázal se Perry.

Thora přikývla. „Zaměřovač ji už zachytil. Stačí nasadit ohniskové paprsky.“

„Co je to?“ otázal se Marshall.

„Druh energie. Opouští agregát ve formě nevinných vln, které se na určeném místě promění v ničivou sílu. Jinými slovy: pošlu ty paprsky pevnou hmotou, aniž by cokoli zničily. Účinek se dostaví teprve na zaměřeném místě. Dokážu štolu roztavit. Bude několik dní žhnout a pak se zataví. Stačí to?“

„Úplně,“ usmál se Perry Rhodan. „Než se protivník odváží dalšího útoku, může se stát mnoho jiných událostí. Nevěřím, že na nás budou ještě dlouho pohlížet jako na smrtelné nepřátele. Mezi lidmi se pomalu prosazuje názor, že chceme pro lidstvo jen dobro. Na světě už máme mnoho přátel.“

„To by mě potěšilo,“ řekl Crest.

Thora mu skočila do řeči: „Kdy mám zničit štolu?“

Perry pohlédl na hodinky.

„Přesně za deset hodin, Thoro. Kolem čtvrté ráno ve štole ni kdo nebude.“

Ani se na něj nepodívala. „Dobrá, ale věřte mi, Rhodane, že je to naposledy, kdy беру ohledy na vaše city. Příští obranný zákrok se bude rovnat zničení vaší civilizace. Bylo by dobře, kdy byste to tomu svému lidstvu laskavě sdělil.“

Vstala a hrdě odkráčela, aniž by se ohlédla.

John Marshall se přitočil k Perrymu a pošeptal: „Zvláštní - ona lže. Myslí jinak, než mluví...“

Daleko na východě svítalo.

Všichni spali. Ve velínu Stardustu seděl Perry s Bullym a čekali. Očima neustále sklouzávali k hodinám. Ručičky se sunuly jen pomalu. Ještě pár minut do čtvrté.

Naproti v kulovité lodi se svítalo. Za oknem se pohyboval stín: Thora. Stála před elektronickým komplexem, který označila jako ohniskový paprskomet.

„Dodrží slovo?“ zašeptal Bully.

„Ano,“ přitakal Perry. „Japonec nechal štolu evakuovat. Kdyby se mu to nepodařilo, jistě by nás přišel znovu varovat. A jsou čtyři.“

Z lodi Arkonidanů vycházelo nazelenalé světlo. Jinak se nic nedělo.

Zato v hlubinách Země zuřila rozpoutaná atomová energie a tavila výrobky a výsledky práce pozemské techniky. Skalní stěny odkapávaly a mísily se s roztaveným kovem. Ničivá síla se blížila ke vchodu do štol.

Strážný, který tam hlídal, nejdřív pocítil teplo, pak ze štol vylétla pára a zakousla se mu do plic. Strážný vyjel a vyhlásil poplach. Pár vteřin nato byl celý tábor na nohou. U vchodu do štol stékala skála a po chvíli strnula znovu v kámen, který neprodyšně uzavíral vchod.

Klein se odvrátil od okna.

„Štola už neexistuje, Tako. Vykonal jste pro lidstvo velkou službu. Varoval jste Rhodana a postaral jste se, aby dnes v noci nikdo nebyl ve štole.“

„Nebylo to nijak jednoduché. Musel jsem plukovníka Cretchera přesvědčit, že tam dole je radioaktivní záření. Naštěstí jsem tam tajně dopravil gram uranu. Stačilo to.“

Li a Kosnov vstali a mlčky podávali Japonci ruku.

„Budete od nás Rhodana pozdravovat?“ zeptal se Klein. „A vyřídte mu, že s námi může kdykoli počítat. Řekněte mu, že čekáme na den, kdy se mu budeme moci oficiálně hlásit do služby.“

„Na vaše pozdravy nezapomenu,“ sliboval Tako a podával všem těm mužům ruku. „Určitě ne. Tak zatím... na shledanou!“

Ve zlomku vteřiny byl pryč.

Tako Kakuta se materializoval ve velínu Stardustu.

Bully stál právě zády k oknu a zíval. „A je to,“ řekl. „Půjdu si na chvíli lehnout...“

Metr od něj najednou stál nějaký muž. Mírně se uklonil a pro hlásil: „Hlásím splnění úkolu, pane Rhodane, a čekám na další příkazy.“

Přestože Bullyho mozek nyní pracoval mimořádně rychle, chvíli mu trvalo, než se smířil s faktem, o němž mu sice Rhodan vyprávěl, ale který nyní viděl poprvé. Nejdřív si někdo klidně čte jeho myšlenky, a teď se další člověk zničehonic zjeví přímo před jeho nosem jako na kouzelníkovu mávnutí!

„Zavři ústa, Bully, nebo ti pan Tako Kakuta spadne do žaludku,“ radil Perry a pak se otočil k Japonci. „Přijímám vaše služby, Tako. Společně s panem Marshalllem představujete velikou moc. Nyní už pevně věřím, že to společně dokážeme.“

„Kdybych tomu nevěřil i já, nebyl bych tady,“ řekl Japonec a uklonil se. Ale v očích měl vepsanu hrdost.

Bully zavřel ústa. Přimhouřil oči a opatrně položil ruku na Takova ramena. Potom řekl: „Je vážně živý!“

„Přirozeně!“ usmíval se Perry. „Ty sis snad myslel, že je to duch?“

„Jo... A dokáže se přemísťovat, kam chce?“

„Ano.“

Bullymu se zajiskřilo v očích. „I na loď Arkonidanů?“

„Proč by ne?“

Bully se zašklebil. „Tako, podíval byste se, jestli Thora skončila s protiútokem? To přece může, Perry, ne?“

Perry sraštil čelo. „No..., ušetřili bychom si cestu. Co myslíte, Tako?“

Japonec pohlédl oknem ke kulovité lodi. Na dvou místech se ještě svítalo.

„Dobrá...“

Než Bully stačil něco dodat, byl pryč. Trvalo pár vteřin, než Bully řekl: „Thora se asi pěkně lekne, až...“

Ale lekl se on sám, protože v tu chvíli se Tako znovu objevil. V očích měl omluvu, když říkal: „Je mi líto, ale s Thorou jsem už nemohl mluvit. Právě si šla lehnout.“

Perry se pobaveně usmál.

„Ano?“ triumfálně se otázel Bully. „Lekla se vás?“

„Nevšimla si mě,“ odvětil Tako. „Objevil jsem se za jejími zády. Právě se svlékala.“

„Svléka...“, zakoktal se Bully, ale pak se sebral a položil Takovi ruce na ramena: „Tako, my jsme přece přátelé, že? A určitě budeme brzy ještě většími přáteli, vidíte?“

„Jistě, přirozeně,“ odvětil Japonec. „Proč se ptáte?“

Bully se naklonil a zašeptal mu do ucha: „Byl bych rád, kdybyste mě tu vaši teleportaci naučil...“

Perry Rhodan se usmál a otočil se k oknu.

Poušť byla pustá a prázdná, téměř přívětivá.

Daleko na východě rudlo nebe nad obzorem. Začínal nový den. Co přinese...?